

Đặc San

NUỐC SỐNG

2011

Đi Tới

“ Phước cho người nào được
sức lực trong Chúa ...
Họ đi tới, sức lực lần lần thêm. ”

Thi Thiên 84:5,7

Kỷ Niệm

20

Năm Ngày Thành Lập

5.5.1991 - 5.5.2011

HỘI THÁNH BAPTIST NƯỚC SỐNG

Đặc San
NƯỚC SỐNG

ĐI TỚI

Phước cho người nào được
sức lực trong Chúa...
Họ đi tới sức lực lần lần thêm.

Thi Thiên 84:5,7

HỘI THÁNH BAPTIST NƯỚC SỐNG

3240 SE LINCOLN STREET - PORTLAND, OR 97214

ĐẶC SAN NƯỚC SỐNG

CHỦ ĐỀ: ĐI TỚI

chủ biên:

MỤC SƯ NGUYỄN CHÂU HÓA

với sự đóng góp của tín hữu trong hội thánh:
ÔNG BÀ MỤC SƯ NGUYỄN VĂN TÍN, LÊ THỊ ĐÀO,
CHÂU TÂM, THANH HÂN, HUỖNH TIẾN ĐẠT,
PHAN LÊ THANH HẰNG, VANG ĐÀ, HỒ ĐĂNG
YẾN, LÊ VĂN THÀNH, NGUYỄN QUỐC KHÁNH,
VÕ HƯƠNG LY, TRẦN PHƯỚC LAN VY, TRẦN ĐỨC
LƯỢNG, TRƯƠNG THỊ THÔI, MAI THẢO, NGỌC
BÍCH, TÚ THÚY

với sự đóng góp của tín hữu ngoài hội thánh:
BÀ CỐ MỤC SƯ LÊ THIÊN THỊ, NGUYỄN THANH
DINH

trình bày & ấn loát:

ĐỖ VĂN, LÂM HÙNG, LÂM TUẤN

HỘI THÁNH BAPTIST NƯỚC SỐNG

3240 SE LINCOLN ST, PORTLAND, OR 97214

ĐT: 503.236.4169

mucs@nuocsong.com | tinsam2006@gmail.com

www.nuocsong.com

mục lục

ĐI TỚI MỤC SƯ NGUYỄN CHÂU HÓA	3
CHÚA ĐẮNG CÁT ĐI SỰ XẤU HỔ	8
MỤC SƯ NGUYỄN VĂN TÍN	
GẶP CHÚA TRẦN PHƯỚC LAN VY	10
ĐI TỚI MIỀN ĐẤT HỨA THANH HÂN	12
CHẶNG ĐƯỜNG 20 NĂM BAN BIÊN TẬP	16
TƯỜNG TRÌNH TRUYỀN GIÁO MALAYSIA	18
MỤC SƯ NGUYỄN VĂN TÍN	
BA MÁ TÔI LÊ THỊ ĐÀO	27
MẠ TÔI TRẦN THỊ ĐÀ	30
A CHILD'S PRAYER VÕ HƯƠNG LY	33
Y PHỤC TRUNG BÌNH BÀ CỐ MỤC SƯ LÊ THIÊN THỊ	34
THƯ CHO MẸ THANH HÂN	36
CON ĐƯỜNG PHƯỚC HẠNH NGUYỄN THANH DINH	38
TRỞ VỀ NHÀ CHÚA NGUYỄN QUỐC KHÁNH	40
ĐỔI THAY HUỖNH TIẾN ĐẠT	42
BECOMING A CHURCH WITH A GLOBAL PERSPECTIVE BAN BIÊN TẬP	45
BƯỚC NGOẶT TRONG CUỘC SỐNG VANG ĐÀ	46
NÓ NGUYỄN THANH NGỌC BÍCH	54
VỮNG LÒNG GÂY DỰNG HỘI THÁNH MAI THẢO	58
CHÚA THÀNH TÍN CHÂU TÂM	60
WHO CHANGED OUR LIVES PHAN LÊ THANH HẰNG	62
SỰ BÌNH AN THẬT TRƯƠNG THỊ THÔI	64
THẬT KHÔNG XIẾT KỂ LÊ VĂN THÀNH	66
TẠ ƠN CHÚA TÚ THÚY	69
MỘT CHUYẾN ĐI XA HỒ ĐĂNG YẾN	70
NHƯ Ý CHA TRẦN ĐỨC LƯỢNG	72
GIỚI THIỆU TÂN QUẢN NHIỆM BAN BIÊN TẬP	74
THÔNG TIN BAN BIÊN TẬP	76

ĐI TỚI

Như người ở trọ, khách đi đường trong cuộc hành trình đầy thách thức. Nghe rõ tiếng Chúa gọi “Hãy ra khỏi quê hương, vòng bà con người mà đi đến xứ sở Ta sẽ chỉ cho. Rồi Áp-ra-ham đi, theo như lời Đức Giê-hô-va đã phán dạy...” – Sáng-thê Ký 12:1,4

Hướng về vùng đất hứa, tin vào lời hứa của Chúa Hằng Hữu: “Ta sẽ làm cho người nên một dân lớn. Ta sẽ ban phước cho người, cùng làm nổi danh người và người sẽ thành một nguồn phước” – Sáng-thê Ký 12:2. Áp-ra-ham đi tới, đi đến Xứ Sở, mình sẽ nhận làm cơ nghiệp.

Thừa kế cùng lời hứa, chào mừng Lời đã hứa cho mình từ đàng xa, tự xưng mình là kẻ khách bộ hành trên đất, Y-sơ-ra-ên, con cháu Áp-ra-ham ra đi khỏi Ai cập, lìa bỏ thế giới hình tượng. Hướng về đất hứa. Họ đi tới, vượt qua biển Đỏ, băng qua đồng vắng, cát nóng sa mạc. Ban ngày nắng cháy, có mây trời che phủ, ban đêm có Ánh Sáng lửa sưởi ấm, đưa dẫn lối đi. Được sức lực trong Chúa họ đi tới, sức lực lần lần thêm. Mùa nước lũ sông Giô-đanh, không cuốn trôi họ. Họ đi bộ ngang qua sông và tiến vào vùng đất hứa. Thành trì kiên cố Giê-ri-cô không làm họ chùn bước. Chẳng phải bởi gươm giáo, cũng không nhờ cung tên, họ nhận lấy Đất Hứa, đất đơm sữa và mật, đất mà họ không có cây, những thành mà họ không có xây, những vườn nho và cây ô-li-ve mà không có trồng. Giô-suê 24:12,13

Hương về quê hương tốt hơn, quê hương ở trên trời, 120 người, cả nam lẫn nữ, nhớ lại lời Chúa Jesus phán: "...Đấng Christ phải chịu thương khó đường ấy, ngày thứ ba phải từ kẻ chết sống lại, và người ta phải nhân danh Ngài rao giảng cho dân các nước sự ăn năn, để được tha tội, bắt đầu từ thành Giê-ru-sa-lem." Lu-ca 24:47

Vâng theo mạng lệnh Chúa truyền: "Hết thầy quyền phép trên trời, dưới đất đã giao cho Ta. Vậy hãy đi dạy dỗ muôn dân, hãy nhân danh Đức Chúa Cha, Đức Chúa Con, Đức Thánh Linh, mà làm phép Báp-têm cho họ và dạy họ giữ hết cả mọi điều Ta truyền cho các con. Và này, Ta thường ở cùng các con cho đến tận thế." Ma-thi-ơ 28:18,19

Vui mừng, phấn khởi, bỏ lại sau lưng ngôi mộ đá trống, gạt bỏ mọi ý nghĩ nghi ngờ, oán hận: "người ta đã lấy trộm xác Chúa tôi, đem chôn ở đâu." Họ đi tới, chẳng nhờ cậy quyền thế, cũng chẳng do năng lực, tài trí người đời, nhưng bởi Thần Thánh Linh Đức Chúa Trời, những bàn chân của người rao giảng Tin lành về nước Đức Chúa Trời tốt đẹp biết bao, đã dẫm lên mọi miền đất nước.

Thế hệ này qua, thế hệ sau tiếp nối, theo gót các Thánh Đồ, những anh hùng đức tin, nắm chắc lời hứa "Ta đi sắm sẵn cho các con một chỗ, khi Ta đã đi và đã sắm sẵn các con một chỗ rồi, Ta sẽ trở lại đem các con đi với Ta, hầu cho Ta ở đâu, thì các con cũng sẽ ở đó." Giăng 14:2,3.

Hội Thánh Baptist Nước Sống, một số rất ít người được Chúa Cứu thế Jesus cứu chuộc, kết hợp nên một Thân trong Chúa, đã thành một đoàn người, đủ mọi lứa tuổi, cùng chú mắt chăm nhìn Chúa Jesus, hăng hái tiến bước trong cuộc hành trình.

Có những chận đường, ngang qua trũng khốc lóc, sóng to gió lớn dập dùi, một số người nhìn lui và lui bước, nhìn bên hữu, bên tả, rồi tẻ tách và rơi rụng. Có những người dừng chân đứng lại, nhìn mây mưa gió cuốn núi rừng hiểm trở, rồi với "một mảnh tình riêng ta với ta" đi theo ý mình muốn, lòng mình ưa thích, lằm lặc trong lý giải không tưởng của mình, lằm lặc hương đi, lằm lằm, oán trách, mỗi mòn, rồi ngã quỵ.

Nhưng tạ ơn Đức Chúa Trời, Chúa Hằng Hữu, luôn ban năng lực cho người kém sức, thêm sức mạnh cho người nhọc mệt. "Sự thành tín Chúa lớn lắm, mỗi buổi sáng, thì lại mới luôn." Chúa Thành Tín luôn cứ dẫn đưa Hội thánh, làm cho Hội Thánh được no lòng, giữa khi nắng hạn, như vườn năng tươi, như nước suối chẳng hề cạn khô.

Chúa Hằng Hữu, Đức Giê-Hô-Va Di-rê, luôn sắm sẵn vật tốt cho những ai kính mến Ngài kính sợ Ngài, trông đợi Ngài.

Qua mọi biến động, Chúa đã dành cho Hội Thánh vốn có ít năng lực, những con dân Chúa. Họ không

đi theo Môi-se, nhưng họ làm theo điều răn và mạng lệnh Chúa truyền dạy cho Môi-se. Không đi theo Giô-suê, nhưng họ sống theo lời Chúa phán dặn Giô-suê: “Quyển sách Luật pháp này chớ xa miệng ngươi, hãy suy gẫm ngày và đêm, hầu cho cẩn thận làm theo mọi điều đã chép ở trong.” Giô-suê 1:8. Họ không đi theo 11 Sứ đồ và Sứ đồ Phao lô, nhưng họ bền giữ mọi điều Chúa truyền dạy các Đấng tiên tri và các Sứ đồ trong Kinh Thánh (Ma-thi-ơ 28:20).

“Đáng chúc phước thay, là kẻ nhờ cậy Đức Giê-hô-va, lấy Đức Giê-hô-va, Chúa Hằng Hữu làm nơi nương tựa mình. Họ như cây trồng nơi bờ suối, đâm rễ theo dòng nước chảy, ngộ khi trời nắng, chẳng hề sợ hãi mà lá cứ xanh tươi. Gặp năm hạn hán cũng chẳng lo gì, mà cứ ra trái không dứt.” Giê-rê-mi 17:7,8.

Thật Chúa Thành Tín đã làm cho Hội Thánh tôi con Chúa vui vẻ, bởi công việc tay Chúa làm:

- Mỗi năm tháng trôi qua, đều có người mới được cứu thêm vào Hội Thánh, nhận lễ Báp-têm.
- Chia đều, mỗi năm đều có những cặp trẻ thành hôn, xây dựng gia đình mới hạnh phúc trong Chúa.
- Đem con đến dâng cho Chúa, hứa nguyện nuôi nấng trưởng dưỡng con cái theo lời Chúa dạy.
- Qua cá nhân chúng đạo cho người nhà, bạn học ở trường bạn cùng làm việc ở sở, chiêm sanh sản thêm chiên.

Nuôi mình bằng sự thành tín của Chúa, gia đình này, gia đình nọ, tôi con Chúa hội họp nhau cách vui vẻ, thật thà, học hỏi Lời Chúa, cầu nguyện cho nhau, trong giờ cầu nguyện hằng tuần tại tư gia.

Qua giờ học Kinh Thánh các lớp Trường Chúa nhật, sinh hoạt Thanh tráng niên, Thiếu niên, Nhi đồng, con dân Chúa, mọi giới tuổi, được tăng trưởng vững vàng trong đức tin.

Các anh chị lớn – big brothers big sisters - hướng dẫn đàn em nhỏ, học hiểu lời Chúa, tập tành thờ phượng hầu việc Chúa, qua các lớp Thành kinh mùa hè. Mỗi người, mỗi ân tứ Chúa ban, mỗi phần việc Chúa trao. Tôi Con Chúa đồng tâm, đồng tư tưởng, phục vụ Chúa, phục vụ lẫn nhau, như người đầy tớ chờ đợi Chúa mình trở về, đem phần thưởng theo, để thưởng cho mỗi người, tùy công việc họ làm.

Với tất cả lòng biết ơn Chúa, Mừng 20 năm ngày Thành lập Hội thánh Baptist Nước Sống, toàn thể Tôi Con Chúa, đồng thanh với tác giả Thi-thiên 115:1,2, dâng lên Chúa Toàn Năng “Đấng đã có, Đấng Hiện Có, và còn đến đời đời. Đấng đã mở thì không ai đóng được”, lời Tạ Ơn, chúc tụng, tôn quý

Lạy Chúa Hằng Hữu, nhân vì lòng nhơn từ của Chúa,
“Sự vinh hiển chớ về chúng con, chớ về chúng con, bèn là đáng về Danh Ngài”
“Vì mọi điều chúng con làm, ấy là Chúa đã làm cho”

Tròn 20 năm qua, chưa phải đã xong cuộc hành trình. Noi gương tiên tri Ê-li, nghe tiếng Chúa gọi: “Hãy chỗi dậy ăn và uống, vì đường còn xa lắm cho ngươi”. Hội Thánh tôi con Chúa nhờ sức mới Chúa thêm cho, tiếp tục Đi Tới, làm công việc Chúa cách dư dật luôn.

Cùng tâm tình đồng lo tưởng đến nhau, nâng đỡ nhau, khuyên giục nhau, Đặc san Nước Sống với chủ đề ĐI TỚI, xin chân thành tri ân quý Tôi Con Chúa, đã cầu thay, khích lệ, góp phần tài năng, thì giờ, công khó của cải cho công việc Nhà Chúa

Nguyện Chúa cho mỗi chúng ta, những tôi con Chúa, trong đoàn người lữ hành, hướng về quê hương trên trời, không một ai ngã quy, không một ai lui đi, nhưng cùng nhau tiếp tục cuộc hành trình, tiếp tục cuộc đua, hầu cho giựt được phần thưởng Chúa dành cho trong các nơi cao trên trời.

Phước cho người được Sức lực trong Chúa, Họ Đi Tới, sức lực lần lần thêm

Ai nấy đều ra mắt Chúa, nghe tiếng Chúa phán: “Hỡi đầy tớ ngay lành trung tín kia, được lắm, hãy đến hưởng sự Vui Mừng của Chúa ngươi.”

2011

Người Chủ biên

Mục sư Nguyễn Châu Hóa

“ Cùng tâm tình lo tưởng đến nhau,
nâng đỡ nhau, khuyên giục nhau ”

HỘI THÁNH BAPTIST NƯỚC SỐNG

Phước cho người nào được sức lực trong Chúa...
Họ đi tới, sức lực lần lần thêm.

Thi Thiên 84:5,7

CHÚA

Đấng cất đi

Tin Lành Giảng 4:5-42

SỰ XẤU HỔ

Kinh Thánh Qua Những Góc Độ Khác Nhau

“Vì mọi người đều đã phạm tội, thiếu mất sự vinh hiển của Đức Chúa Trời, và họ nhờ ân điển Ngài mà được xưng công bình nhưng không, bởi sự chuộc tội đã làm trọn trong Đức Chúa Giê-xu Christ.” Dưới góc độ luật pháp, Sứ đồ Phao-lô bày tỏ lẽ thật cứu rỗi cách rõ ràng và mạch lạc. Đức Chúa Trời là Đấng Thánh Khiết và Công Bình. Vì thánh khiết, Ngài không thể dung dưỡng tội lỗi. Vì công bình, Ngài không thể coi kẻ có tội là vô tội. Kinh Thánh chép, “Không đổ huyết thì không có sự tha thứ.” Tuy nhiên, nếu con người có đổ huyết đi chẳng nữa thì cũng không cứu được mình, đừng nói chi là cứu người khác. “Khi chúng ta còn là người có tội, Đấng Christ đã vì chúng ta mà chịu chết.” Tin-Lành được công bố như sự chiến thắng của ân điển Đức Chúa Trời đối với tội lỗi.

Tuy nhiên, luật pháp và sự công bình không phải là lăng kính duy nhất mà qua đó chúng ta có thể đọc và hiểu Kinh Thánh. Roland Muller, một văn sĩ Tin-Lành hầu việc Chúa giữa vòng người Hồi Giáo, đã nhận xét cách tinh tường rằng ngoài lăng kính của luật pháp và công bình (law and righteousness), Kinh Thánh còn có thể được tìm hiểu qua lăng kính sự xấu hổ và danh dự (shame and honor), lăng kính của quyền năng và sự giải cứu (power and deliverance) và lăng kính của sự sợ hãi và giải thoát (fear and liberation). Các lăng kính khác nhau này đều hỗ tương cho nhau. Bằng cách nghiên cứu Kinh Thánh qua những góc độ khác nhau như vậy, chúng ta có thể hiểu Kinh Thánh trọn vẹn và sâu sắc hơn. Trên phương diện Truyền Giáo Học, đối với mỗi nền văn hóa riêng biệt, lăng kính này có thể nhìn Kinh Thánh rõ hơn lăng kính kia. Tuy nhiên, cũng cần phải nói ngay rằng nếu chỉ nhìn Kinh Thánh qua một góc độ mà thôi thì chúng ta sẽ sa vào sự phiến diện và không hiểu Kinh Thánh cách trọn vẹn.

Trong bài viết này, tôi sẽ phân tích một cách tóm tắt câu chuyện của người đàn bà Sa-ma-ri qua lăng kính của sự xấu hổ và danh dự. Đối với văn hóa Việt Nam nói riêng và văn hóa Đông Phương nói chung, sự xấu hổ vì thân phận (shame), quyền lực của sự tối tăm (power of darkness) và sự sợ hãi thần thánh (fear of spirits) là ba lãnh vực rất quan trọng mà người truyền giáo cần lưu tâm đến.

Người Đàn Bà Sa-ma-ri là ai?

Người đàn bà Sa-ma-ri trong Tin-Lành Giăng 4:5-42 là một người xấu hổ. Bà lựa lúc giữa trưa nắng chói chang để ra giếng múc nước. Có lẽ vì bà không muốn gặp ai hết. Và bà đã tính toán đúng: không có ai từ thành ra giếng múc nước hết ngoài bà. Chúa Giê-xu chỉ là một người lữ hành dừng chân bên giếng nước. Ngài không thể biết quá khứ của bà nếu Ngài là một người bình thường như bao nhiêu người khác.

Vì sao bà xấu hổ? Vì bà có một cuộc đời đau khổ. Chúng ta nên hiểu điều Chúa Giê-xu tóm tắt cuộc đời bà, “có năm đời chồng, còn người mà người hiện có, chẳng phải là chồng người” (câu 18), như thế nào? Trong cái nhìn của xã hội phương Tây, người đàn bà này có thể là một người ăn chơi sa đọa. Nhưng trong xã hội Do Thái hai ngàn năm về trước, đây thực sự là một nạn nhân của xã hội. Trong xã hội của bà, chỉ có đàn ông ly dị vợ mà thôi. Bà đã bị ly dị đến năm lần và hôm nay phải sống với một người đàn ông mà không cưới gả. Bà là một người đáng thương. Bà là một người bị xã hội khinh chê và ruồng bỏ. Do đó, bà xấu hổ cho thân phận mình. Bà nói rằng, nếu có thể bà không muốn phải ra giếng lấy nước nữa để khỏi gặp người khác (câu 15). Với chính người đàn bà xấu hổ này, Chúa Giê-xu đã trò chuyện và bày tỏ mình là ai. Thật Ngài là Đấng đã đến tìm và cứu kẻ bị mất.

Chúa Giê-xu - Đấng Cát Đi Sự Xấu Hổ

Khi Chúa Giê-xu nói đúng quá khứ của bà, bà nhìn nhận Ngài là một đấng tiên-tri (câu 19). Khi Chúa nhận chính Ngài là Đấng Mê-si (câu 26) mà cả dân Do Thái lẫn dân Sa-ma-ri đều mong đợi, bà bỏ vò nước lại bên thành giếng mà chạy vào thành thông báo cho dân thành biết về Ngài. Có hai điều mà chúng ta nên để ý ở đây. Thứ nhất, bà quên mục đích duy nhất vì đó mà bà đến giếng Gia-cốp. Vô tình hay cố ý, việc bà để lại vò nước bên giếng nói lên sự quan trọng, cấp bách của việc loan báo tin mừng Chúa Giê-xu là Đấng Mê-si cho dân thành của bà. Thứ hai, bà không còn phải tránh dân thành như trước nữa. Trước kia bà ngại gặp họ vì xấu hổ, sau khi gặp Chúa Giê-xu bà không còn bận tâm đến việc đó nữa. Sau khi gặp Chúa, bà có mục đích sống mới. Đó là rao truyền tin mừng Đấng Mê-si đã đến.

Kết Luận

Từ một người xấu hổ phải đi lấy nước lúc giữa trưa vì sợ người khác gặp, người đàn bà Sa-ma-ri đã chạy về làng và đồng dục tuyên bố cho mọi người biết về Chúa Giê-xu. Bà không còn lo lắng phải đối diện với người khác nữa. Đâu rồi sự xấu hổ cho thân phận hẩm hiu của mình? Phải chăng Tin-Tức-Tốt-Lành mà bà nghe từ Chúa Cứu-Thế đã giúp bà vượt qua tất cả? Tin-Tức-Tốt-Lành ấy đã ban cho bà một lý do để sống. Đây là quyền năng của Tin-Lành, là sức mạnh của Phúc-Âm. Chứng nhân của Tin-Lành cao rao về Chúa Cứu-Thế và sự cứu mà Ngài ban tặng cho nhân loại. Hãy đến cách mạnh dạn mà tiếp nhận sự cứu rỗi ấy.

2011

Mục sư Nguyễn Văn Tín

GẶP CHÚA

Nhân dịp kỷ niệm hai mươi năm ngày thành lập Hội Thánh Báp-Tít Nước Sống, Lan Vy muốn làm chứng về những gì Chúa đã làm trên đời sống Lan Vy để góp phần dâng Chúa lời tạ ơn qua đặc san lần này.

Năm 2006, khi ông nội Lan Vy mất, bà nội có về Việt Nam chơi cho bớt buồn và sẵn lòng dịp thăm người thân sau bao năm xa cách. Có một lần bà nội kêu Lan Vy với mẹ đi Nhà thờ, mà lúc đó Nhà thờ có tổ chức Lễ Giáng Sinh. Cuối chương trình, Mục sư có lời kêu gọi để tiếp nhận Chúa làm chủ đời sống mình. Đứng do dự một hồi, bà nội kêu mẹ và Lan Vy lên để cho Mục sư cầu nguyện. Kể từ đó Lan Vy đã tin nhận Chúa. Chúa Nhật nào Lan Vy cũng đi nhà thờ đều đặn. Khoảng mấy tháng sau đó, Lan Vy mới đi học Kinh Thánh. Nhưng sau một thời gian thì Lan Vy cảm thấy chán nản không muốn đi nữa. Lan Vy tìm đủ mọi cách để ở nhà nhưng mẹ không cho. Thường thì Lan Vy học trường Chúa Nhật khoảng hai giờ chiều. Mà trước khi đi học Lan Vy được ngủ một tiếng. Lan Vy không muốn đi nên muốn ngủ thật say để mẹ không gọi dậy đi học. Kể từ đó, Lan Vy thấy mình dần dần xa Chúa hơn. Và thời gian sau đó Lan Vy không đi Nhà thờ nữa. Nhân cơ hội đó, ma quỷ đã làm việc trên đời sống Lan Vy nhưng Lan Vy không nhận ra.

Nhà Lan Vy gần nhà Mục sư Đoàn Trung Tín. Nhà Mục sư có một người tên là Trúc. Cô thấy Lan Vy không còn đi Nhà thờ Gia Định nên rủ Lan Vy qua nhóm chung với cô. Lan Vy cũng đi nhưng cũng như lần trước. Mỗi khi đến Chúa Nhật thì Lan Vy nói bận học, không đi được. Nhưng cô vẫn kiên nhẫn kêu Lan Vy đi. Đúng là ma quỷ làm việc quá ghê gớm, Lan Vy không ngờ là như vậy. Ma quỷ

làm Lan Vy trở nên nói dối. Bây giờ Lan Vy nhận ra rằng lúc trước Lan Vy đã không tin nhận Chúa cách thật lòng. Lan Vy chỉ đi để không bị mẹ la hay lý do nào đó. Lan Vy biết Chúa buồn rất nhiều nhưng Chúa vẫn không từ bỏ Lan Vy mà vẫn kiên nhẫn để chờ Lan Vy tin Ngài thật sự. Khi qua Mỹ, Lan Vy đi nhà thờ được một thời gian. Lan Vy thấy niềm tin dành cho Chúa nhiều hơn và luôn muốn làm một cái gì đó để đáp lại tình yêu thương của Chúa dành cho mình.

Lan Vy vào ban ca ngợi và mặc dù hát không được hay lắm nhưng Lan Vy muốn dùng tiếng hát của mình để ca ngợi Chúa. Lan Vy trung tín đi Nhà thờ nhiều hơn, tham gia những buổi thờ phượng với các Hội Thánh khác hay nhóm Thanh Thiếu Niên. Sau đó, ba của Lan Vy thấy Lan Vy đi nhiều quá nên có ý định không cho đi nữa. Thấy vậy, nên Lan Vy cầu nguyện và cảm ơn Chúa rất nhiều vì Chúa đã nhậm lời cầu nguyện của Lan Vy. Từ đó, ba không còn có thái độ khó chịu mỗi khi Lan Vy đi nhà thờ nữa. Thứ bảy hay chúa nhật nào ba cũng hỏi là hôm nay có đi nhà thờ không. Lan Vy cảm thấy rất vui. Nhưng đó chỉ là một phần, phần quan trọng nhất là Lan Vy mong muốn ba tiếp nhận Chúa. Lan Vy vẫn luôn luôn cầu nguyện nhưng không biết đến khi nào Chúa nhậm lời cầu nguyện này. Lan Vy luôn

mong đợi một ngày nào đó ba sẽ tiếp nhận Chúa.

Chúa là Đấng luôn lắng nghe những lời tâm sự, cầu xin của Lan Vy và luôn giúp đỡ rất nhiều điều mà trước đây Lan Vy không nhận ra sớm hơn. Cũng giống như những lời Mục sư giảng cho Lan Vy vài tuần trước đó là khi nào cần thiết mới cầu xin Chúa, nhưng khi có được rồi thì Lan Vy bỏ Chúa và rất buồn ngủ khi nghe giảng Lời Chúa. Lan Vy dâng lời tạ ơn Chúa là thời gian sau này đã không như vậy nữa. Lan Vy luôn sáng suốt khi học Lời Chúa. Lan Vy sẽ không để ma quỷ kéo Lan Vy ra xa Chúa một lần nữa. Lan Vy sẽ gần Chúa hơn.

Lan Vy luôn mong muốn mọi người đều biết đến Chúa. Vì tội lỗi chúng ta mà Chúa phải chịu chết. Ngài chịu mọi đau đớn trên thập tự giá chỉ vì tội lỗi chúng ta. Điều Ngài mong muốn nhất là chúng ta biết đến Ngài và mời Ngài làm chủ đời sống mình. Chúng ta không nên đi vào con đường tội lỗi như tổ tiên mình ngày xưa mà hãy làm việc tốt để Chúa nhìn thấy và hài lòng về những gì Ngài đã tạo ra.

Lan Vy

Portland, Oregon - Tháng Ba, 2011

“ hãy làm việc tốt để Chúa

nhìn thấy và hài lòng về

những gì Ngài đã tạo ra. ”

ĐI TỚI Miền Đất Hứa

Khi còn nhỏ, tôi thường nằm ngửa mặt nhìn lên bầu trời xanh cao vợi vợi. Tôi thấy mình thật nhỏ bé và tự hỏi: “Đằng sau bầu trời xanh sâu thẳm là cái gì? Ai đã tạo ra vũ trụ mênh mông như vậy? Khi lớn hơn một chút, cha tôi thường hay nói chuyện với tôi về những điều khó lý giải trong cuộc sống. Ông truyền cho tôi những suy nghĩ mơ hồ về một thế giới tâm linh, sự chết và sự sống mà bản thân ông cũng không hiểu rõ. Ông nói với tôi những khái niệm triết học: về “duy tâm” tức là tâm linh có trước và vật chất có sau, hay “duy vật” tức là vật chất có trước rồi tạo ra tâm linh. Chính ông đã đặt cho tôi bốn câu hỏi: “Chúng ta là ai? Chúng ta từ đâu đến? Chúng ta đến đây sống để làm gì? và Chúng ta sẽ đi về đâu?” Nhưng với tư duy của một đứa trẻ, tôi đã không chú ý nhiều và tuổi thơ của tôi cứ êm đềm trôi qua như vậy.

Khi lớn lên, quan niệm về mục đích và ý nghĩa cuộc sống của tôi cũng thay đổi theo thời gian. Gia đình tôi khá nghèo và anh chị em chúng tôi bị thiệt thòi nhiều về vật chất so với những đứa trẻ cùng lứa. Tôi thường hay tủi thân và tự hứa phải luôn biết đi tới. Lúc đó tôi muốn mình lớn lên sẽ làm được thật nhiều tiền để không bị hổ thẹn vì nghèo nữa. Khi lên đại học, mục đích sống của tôi dường như thay đổi, tôi không đặt nặng về tiền bạc nữa mà ao ước làm được một cái gì đó có ích cho mọi người và sau này người ta sẽ nhắc đến. Khát khao được đóng góp cho xã hội và danh vọng đã trở thành mục đích sống của tôi lúc bấy giờ. Sau đại học, tôi lập gia đình và chúng tôi có cơ hội qua thành phố Portland để học cao hơn. Tôi luôn cầu tiến để hoàn thiện mình, luôn muốn đi tới nhưng thực sự không biết đi tới đâu.

Thật cảm tạ ơn Chúa, khi nhìn lại cuộc đời của mình tôi thấy chương trình của Chúa thật diệu kỳ. Có những điều dường như ngẫu nhiên nhưng Chúa đã gieo trong tôi từ khi tôi chưa biết Chúa cho đến khi Chúa dùng những người bạn bè dẫn dắt chúng tôi về nhà Chúa là Hội Thánh Tin Lành Báp-tít Nước Sống. Tôi thật sự bị bắt phục vì chính nơi đây Chúa đã trả lời cho tôi những điều mà lâu nay tôi không tìm được câu trả lời. Chúa là Đấng sống và đã dẫn dắt gia đình chúng tôi vượt qua rất nhiều khó khăn trong cuộc sống. Hơn thế nữa, giờ đây chúng tôi biết chúng tôi là ai, chúng tôi từ đâu đến,

đến để làm gì và đang đi tới đâu.

Chúng tôi nhận lời đi tới Nhà Thờ theo lời mời của Mai Thảo, một con cái Chúa tại Hội Thánh Báp-tít Nước Sống. Thực sự lúc đó tôi khá cởi mở và muốn đi thử xem thế nào. Là một người vô thần và thiên về suy luận logic, những ngày đầu ngồi trong Nhà Thờ nghe Mục sư giảng, tôi cảm thấy rất vô lý. Ví dụ, câu đầu tiên trong Kinh Thánh “Ban đầu Đức Chúa Trời dựng nên trời đất” (Sáng-thế Ký 1:1), khiến tôi cảm thấy không ổn mặc dù khoa học cũng không giải thích được ai đã tạo ra vũ trụ này. Đặc biệt, Kinh Thánh nói mọi người đều có tội trong khi từ nhỏ tới lớn có thể nói tôi là một công dân tốt (theo tiêu chuẩn chung của con người) và chưa hề phạm luật pháp. Nhưng thật ngạc nhiên, mặc dù rất không đồng ý với lời giảng của Mục sư, Chúa vẫn kéo tôi đến Nhà Thờ mỗi ngày Chúa Nhật. Tôi bắt đầu tìm hiểu thông tin về các tôn giáo khác nhau, so sánh và cố tìm ra mâu thuẫn của từng tôn giáo. Càng tìm hiểu tôi càng hiểu ra rằng Tin Lành không phải là một tôn giáo mà là một chân lý, tức là một sự thật được ghi lại. Mà sự thật thì lúc nào cũng là sự thật. Tôi cũng ngạc nhiên khi chỉ có Chúa Giê-xu mới tuyên bố rằng “Ta là đường đi, chân lý và sự sống; chẳng bởi ta thì không ai được đến cùng Cha.” (Giăng 14:6)

Tôi cố dùng những kiến thức hiểu biết của mình để tìm ra lý lẽ chứng minh dù chỉ một điều trong Kinh Thánh là sai, nhưng không được. Càng cố gắng tôi càng cảm thấy Lời Chúa là chân lý vượt trên cả khoa học. Khoa học bản chất cũng bắt đầu từ các tiền đề được tin là đúng mà không có chứng minh, ví dụ như bảy tiền đề cơ bản của hình học phẳng. Thí nghiệm Urey–Miller, một trong những thí nghiệm đầu tiên vào những năm 50 đã tạo ra những hợp chất hữu cơ được cho là vật chất cấu thành những tế bào đầu tiên. Thật ra, điều này còn rất nhiều lỗ hổng và cho đến nay cũng không có tiến triển gì. Hàng ngày, con người tự hào vì có những phát minh khoa học mới. Nhưng phát minh bản chất chỉ là phát hiện ra những cái đã có sẵn trong tự nhiên. Khoa học chỉ giải thích được những hiện tượng tự nhiên xảy ra như thế nào nhưng không giải thích được tại sao, ai làm ra như vậy và với ý nghĩa gì. Có những điều dường như vô cùng bình thường, như một hạt giống rơi xuống đất, nảy mầm, đơm hoa và kết trái. Nhưng hạt giống đó là đã có sẵn trong tự nhiên và không một con người nào có thể chế tạo ra được. Vì con người có thể tạo ra nhiều thứ trừ “sự sống”. Tôi dần dần tin rằng có một thế giới tâm linh và có Đấng Tạo Hóa.

Một mặt khác, tôi dần dần cảm nhận được sự hiện diện của Đức Chúa Trời qua những lời tâm tình làm chứng và qua tình yêu thương rất chất phác thành thật của các thành viên trong Hội Thánh. Chúng tôi thật sự rất cảm động và trân trọng tình cảm của mọi người, nhưng tôi vẫn rất cứng lòng. Vì tôi sẽ chỉ tin Chúa nếu Kinh Thánh là sự thật.

Sau này tôi mới hiểu ra rằng chứng minh Kinh Thánh đúng bằng khoa học là một điều không thể vì con người được Chúa tạo ra và đầy tớ thì chẳng thể hơn chủ mình được. Tạ ơn Chúa là Đấng Nhân Từ và giàu lòng Thương Xót, tình yêu thương của Ngài đã dành cho gia đình chúng tôi không xiết kể. Cả tôi và vợ tôi bắt đầu cầu nguyện với Chúa. Với những lời cầu nguyện âm thầm đầu tiên, chúng tôi xin Chúa giúp chúng tôi vượt qua những khó khăn trong cuộc sống. Và nếu Chúa là có thật thì xin Chúa hãy bày tỏ cho chúng tôi một cách rõ ràng. Từ khi chúng tôi cầu nguyện với Chúa, mặc dù còn rất mơ hồ và chưa biết rõ Ngài là ai, nhưng chúng tôi cảm nhận được một sự bình an rất lạ lùng. Mặc dù cuộc sống còn nhiều vất vả và không biết tương lai sẽ như thế nào, nhưng sâu thẳm trong lòng, chúng tôi

lắng nghe lời cầu nguyện của chúng tôi và Ngài sẽ lo liệu mọi điều. Đây là một kinh nghiệm rất đặc biệt trong cuộc sống của chúng tôi. Trước đây chúng tôi cũng thường tìm cầu ông này ông kia nhưng không bao giờ có được sự bình an thực sự.

Tôi cũng dần nhận biết được tội lỗi của mình. Trong xã hội hiện nay, dám sống với chính mình là điều không dễ dàng. Dám sống một cuộc sống thanh sạch ngay thẳng càng khó hơn. Trong những góc khuất của cuộc sống, tôi nhận biết những điều xấu xa của bản thân mình. Khi đọc Kinh Thánh tôi càng thấy tội lỗi của tôi rõ ràng hơn. Chính tôi cũng muốn gạt bỏ những điều đó nhưng không thể tự mình làm được. Tôi cũng bắt đầu cầu nguyện Chúa tha tội cho tôi. Và rồi, trong một đêm trại hè 2006, khi được một số anh chị hỏi có muốn lên cầu nguyện tin Chúa không, mặc dù đây là quyết định cá nhân của mỗi người, Chúa đã cảm động cho cả hai vợ chồng lên cầu nguyện tin Chúa cùng một lúc. Kể từ đó, chúng tôi kinh nghiệm được những ơn phước dồi dào của Chúa cả về vật chất, tinh thần, và tâm linh mà tôi chỉ xin được kể lại tóm tắt ở đây.

Về vật chất, chúng tôi qua đây du học với hai bàn tay trắng. Thu nhập duy nhất từ làm nghiên cứu sinh (chỉ đủ cho một sinh viên) mà phải trang trải cho bốn người – hai vợ chồng chúng tôi và hai con. Cuộc sống rất thiếu thốn và khó khăn. Nhưng Chúa đã cảm động mọi người trong Hội Thánh giúp đỡ chúng tôi. Tôi không thể kể hết những sự cứu rỗi từ Mục sư Hóa, di Dào, đến gia đình chú Tài cô Thôi và các anh chị thanh tráng niên trong Hội Thánh. Mọi người đã yêu thương và tận tình chăm lo cho cuộc sống của gia đình chúng tôi về mọi mặt, từ xe cộ đi lại đến nơi ăn chốn ở... Chúa đã lo lắng và tiếp trợ cho chúng tôi từng lúc từng hồi. Và gần đây nhất là Chúa đã ban cho tôi đúng công việc tôi rất thích, là giảng viên tại đại học Washington State University Vancouver. Chúng tôi lớn tiếng cảm tạ Chúa và ông bà anh chị em trong Hội Thánh vì những điều này ngoài sức lực và suy tưởng của chúng tôi. Chúa cho chúng tôi tiếp tục sinh sống ở thành phố Portland. Hơn hết là chúng tôi vẫn được tiếp tục thờ phượng Chúa và sinh hoạt ở Hội Thánh Báp-tít Nước Sống.

Về tinh thần, chúng tôi nhớ nhất là khi bà xã tôi sinh con đầu lòng đau hơn 30 tiếng đồng hồ trong bệnh viện mà không có ba mẹ đẻ và người thân bên cạnh. Bản thân tôi là đàn ông nên cũng không an ủi được nhiều mà chỉ thấy thương vợ mình. Sau này, Hân mới kể lại rằng lúc đó Hân đã cầu

Little Angels

Chúa và Chúa đã phủ đắp Hân với tình yêu thương đầm ấm. Hân thực sự không cảm thấy cô đơn gì hết. Và chúng tôi cũng hết lòng cảm tạ Chúa vì có lần con gái chúng tôi bị ô tô đụng kẹt dưới gầm xe rất nguy hiểm. Vợ chồng tôi rất lo lắng và thương con, nhưng thực sự bất lực và không thể làm gì được ngoài cầu nguyện Chúa. Chúa đã che chở và gìn giữ cháu được qua tai nạn bình an và không để lại thương tích trầm trọng gì. Chúa cho chúng tôi một cháu gái và một cháu trai. Như một mối duyên, cháu trai được sinh ra đúng ngày 5/5 trùng với ngày sinh nhật của Hội Thánh Báp-tít Nước Sống. Chúng tôi đặt tên hai cháu là Thanh An và Vĩnh An như một lời tạ ơn và kỷ niệm về sự bình an Chúa ban cho chúng tôi từ khi chúng tôi được biết Chúa. Trong cuộc sống gia đình cũng vậy, đôi khi vợ chồng cũng có những bất đồng nhưng Chúa luôn là Đấng kéo chúng tôi lại gần nhau hơn.

Bây giờ chúng tôi biết mình là kẻ có tội nhưng đã được Chúa Jesus chuộc bằng giá cao rồi. Chúa đặt để chúng tôi trên đất này để chúng tôi sống làm sáng danh Chúa và mang ánh sáng của Chúa cho những người khác. Rồi đến ngày cuối cùng, Chúa sẽ đem chúng tôi về nơi Chúa đã sắm sẵn trên Thiên Đàng. Mỗi ngày Chúa bày tỏ cho chúng tôi biết Ngài nhiều hơn. Chúng tôi như những người lữ hành trên đất, mới đi ra khỏi đất Ai-cập khi xưa. Dù đường còn dài, còn nhiều thử thách và có nhiều vấp phạm, nhưng chúng tôi tin lời Chúa hứa "...Ngài đã yêu kẻ thuộc về mình trong thế gian, thì cứ yêu cho đến cuối cùng..." (Giăng 13:1b). Chúa sẽ dẫn dắt chúng tôi tới miền đất hứa Ca-na-an. Tạ ơn Chúa, giờ đây chúng tôi biết chúng tôi đang đi về đâu. Amen.

Gia đình Thanh Hân

chặng đường

20 NĂM

“Ấy chẳng phải là bởi quyền thế, cũng chẳng phải là bởi năng lực, bèn là bởi Thần Ta, Đức Giê-Hô-Va vạn quân phán vậy.” Xa-cha-ri 4:6

Nhờ sức toàn năng Chúa ban, Mục sư nhiệm chức Nguyễn Châu Hóa, với sự hỗ trợ của Hội thánh Broowood Baptist Church, Hillsboro, Oregon, đã thành lập Hội thánh Việt Nam Hillsboro vào Chúa nhật 5 tháng 5 năm 1991.

Sau 8 tháng, để đáp ứng kịp thời nhu cầu người Việt tỵ nạn, ngày 8 tháng 3 năm 1992, Hội thánh chuyển về nhóm lại thờ phượng Chúa tại thánh đường Lincoln Street Baptist Church, và trở thành Hội thánh Baptist Lincoln Street Portland, Oregon.

Ngày 5 tháng 5 năm 2006, nhân dịp kỷ niệm 10 năm thành lập. Hội thánh đã chính thức đổi tên thành "Hội thánh Baptist Nước Sống", "Vietnamese Living Water Baptist Church", một Hội thánh tự trị, có tư cách pháp nhân.

Thật như tác giả Thi-thiên 126:4 "Đức Giê-Hô-Va đã làm cho chúng tôi những việc lớn, nhưn đó chúng tôi rất đổi vui mừng." Trong sự dẫn dắt kỳ diệu của Thánh Linh Chúa, từng bước một, bước những bước vững chắc trong đức tin, đặt nền tảng trên Lời Hằng Sống của Chúa, Hội thánh con dân Chúa tăng trưởng cả về đời sống tâm linh, lẫn đời sống vật chất sinh sống hằng ngày.

Cảm tạ Chúa đã sai dùng đầy tớ Chúa, mục sư Nguyễn Châu Hóa, một người từ thuở thiếu thời đã rất mực chuyên tâm đọc Lời Chúa, suy gẫm Lời Chúa, nghiên cứu Lời Chúa. Hầu như không có việc gấp gáp nào có thể ngăn cản ông đọc Kinh Thánh hằng ngày. Điều gây ngạc nhiên là ông nhớ địa chỉ Kinh Thánh khi có cần. Do đó, dường như Chúa đã có chương trình từ trước, chọn ông làm người truyền đạt Lời Chúa cách trung thực. Suốt thời gian 16 năm, sau 1975, ông luôn chuyên tâm chia sẻ Lời

Chúa tại Hội thánh Đà Nẵng. Ngày 23 tháng Giêng 1991, Chúa đã mở đường, đưa ông đến Portland, Oregon, được tấn phong mục sư ngày 24 tháng 4 năm 1993.

Qua chặng đường dài 20 năm, trong chức vụ người chăn bầy, quản nhiệm Hội thánh, mục sư Nguyễn Châu Hóa đã chủ lễ và hành lễ 32 lễ thành hôn xây dựng gia đình mới, thêm 40 con trẻ được dâng lên cho Chúa.

Như những người gieo giống, vừa đi vừa khóc, đem giống ra rải, mục sư đã tận tụy trong chức vụ Chúa giao. Ông thường nói: “Tôi làm được mọi sự, là nhờ sức Chúa ban cho tôi.”

Tạ ơn Chúa, mỗi năm, đều có người mới được Chúa cứu thêm vào Hội thánh.

Thật cảm động khi nhắc đến bao nhiêu công khó của người chăn bầy. Chúng tôi chỉ biết tỏ lòng biết ơn Chúa. Qua đời sống chức vụ của ông, nhiều linh hồn được cứu, nhiều tấm lòng sâu thẳm được yên ủi, nhiều vết thương được chữa lành, nhiều đời sống vô vọng trở nên có niềm tin nơi Chúa Jesus.

Hội thánh Baptist Nước Sống, trong tuổi đôi mươi, với mục sư quản nhiệm vừa tròn 79 tuổi chưa phải đến lúc dừng lại, nghỉ ngơi, Hội thánh Chúa còn phải đi tới. “Vừa sáng sớm, hãy đi gieo giống, chiều đến cũng đừng nghỉ tay, vì con đâu có biết lần gieo nào thành công. Lần gieo buổi sáng hay buổi chiều. Hoặc cả hai đều mọc tốt như nhau.” Truyền đạo 11:6 (Bản truyền thống hiệu đính)

Ngày 8 tháng 5 năm 2011, trong chương trình Thánh lễ Tạ ơn, mừng 20 năm thành lập Hội thánh, mục sư Nguyễn Châu Hóa, sẽ chính thức trao quyền quản nhiệm Hội thánh Baptist Nước Sống cho Ông Bà Mục sư Nguyễn Văn Tín, tiếp tục chăn giữ chiên của đồng cỏ Chúa.

Mục sư Tân Quản nhiệm Nguyễn Văn Tín, Ban Chấp Hành, cùng toàn thể Hội thánh Baptist Nước Sống, đồng thanh dâng lời tạ ơn Đức Chúa Trời, Chúa Thành Tín, ghi nhận công khó của mục sư gây dựng, phát triển Hội thánh 20 năm qua. Nguyện xin Chúa thêm sức mới cho mục sư trong tuổi già, cho mục sư sống vui, sống khỏe trong lúc hưu hạ.

Nguyện sự vinh hiển tôn quý đều thuộc về CHA đời đời. A men.

Ban Biên Tập Đặc San Nước Sống

Tường Trình

TRUYỀN GIÁO

Giáng Sinh 2010

Malaysia

Ngày 02 Tháng 03 Năm 2011

Từ Malaysia trở về sau một chuyến thăm viếng, huấn luyện nhân sự và truyền giảng được Chúa ban cho nhiều kết quả trong sự vinh hiển danh Chúa, chức vụ hầu việc Chúa của tôi có nhiều thay đổi. Gia đình tôi từ già Hội Thánh mà chúng tôi sinh hoạt và góp phần hầu việc Chúa gần hai mươi năm qua để đến một Hội Thánh khác với nhiều trách nhiệm hơn. Đẹp ý Chúa, Ngài nối kết chúng tôi với một Hội Thánh mềm mại, có tấm lòng chịu học hỏi và có tinh thần truyền giáo. Xin quý thầy và con cái Chúa tiếp tục cầu nguyện để chúng tôi làm trọn công việc chăn bầy tại Hội Thánh địa phương cũng như theo đuổi mục vụ truyền giáo hải ngoại mà Chúa đặt để. Câu Kinh Thánh tâm huyết của chúng tôi là, “*Hãy chuyên tâm cho được đẹp lòng Đức Chúa Trời như người làm công không chỗ trách được, lấy lòng ngay thẳng mà giảng dạy lời của lẽ thật.*” (2 Ti-mô-thê 2:15)

Báp-Têm Giáng Sinh 2010

Tôi rời Portland Oregon sáng sớm ngày 16 tháng 12 khi nhiệt độ là 32°F. Khi tôi đến Kuala Lumpur thì nhiệt độ là 87°F. Hèn chi mà có cảm giác nóng nực như đang ở giữa trưa hè. Sáng sớm Chúa Nhật, tôi cùng các anh chị em tín đồ mới ra suối để làm phép Báp-Têm. Cảm ơn Chúa sáng sớm nhưng

nước suối rất ấm. Trong mấy tháng qua, tại vùng Rawang, Chúa cứu nhiều anh chị em công nhân Việt Nam về với Ngài. Trong số đó, có khoảng 25 anh chị em trung tín trong sự nhóm lại và học giáo lý Báp-Têm. Sáng Chúa Nhật ngày 19 tháng 12, họ công khai tuyên xưng đức tin nơi Chúa Giê-xu trước Hội Thánh và thế gian giữa rừng núi Malaysia. Lúc đó một em thân hữu xin được cầu nguyện tiếp nhận Chúa. Kính xin quý thầy và con cái Chúa cầu nguyện cho những con cái Chúa mới này đứng vững và sâu nhiệm trong Chúa ngày càng hơn trên bước đường theo Ngài.

Hình 1: Tin Chúa bên bờ suối

Hình 2: Làm Báp-Têm

Truyền Giảng Giáng Sinh 2010

Với sự dâng hiến của con cái Chúa, tôi đã đặt một bộ áo đồng phục cho tất cả con cái Chúa tại điểm truyền giáo Rawang. Hàng chữ “**Giê-xu là Tình Yêu**” phía trước áo như một lời chứng sống động đến người đang sống trong một thế giới thiếu tình yêu thiên thượng. (Áo đặt tại Việt Nam rồi xách tay qua Malaysia nên tiết kiệm được nhiều.) Các em đã mặc chiếc áo này để đi làm chứng, phát truyền đơn và giấy mời dự lễ truyền giảng Giáng Sinh.

Năm nay Chúa cho thời tiết khô ráo chứ không mưa như năm ngoái. Nhiều thân hữu đã thu xếp công việc làm để đến nhà thờ trước ba tiếng đồng hồ.

Buổi truyền giảng Giáng Sinh diễn ra trong phước hạnh và vinh hiển danh Chúa. Tôi chia sẻ đề tài, “**Chúa Giê-xu là ai?**” Sau lời kêu gọi, có hơn hai mươi linh hồn bước lên tiếp nhận Chúa. Cảm tạ Chúa!

Hình 3: Giảng Tin-Lành

Gần một năm qua, cậy ơn Chúa, tôi tổ chức học và trả Kinh Thánh hàng tuần với một kỳ thi lớn vào cuối năm. Trong số ba anh em đạt giải Nhất, Nhì, Ba trong kỳ thi Kinh Thánh năm nay, có hai anh em là đồng bào

sắc tộc và người thứ ba là lớn tuổi nhất tại điểm truyền giáo Rawang. Cảm ơn Chúa!

Hình 4: Tặng phần thưởng thi Kinh Thánh

Hình 5: Hướng dẫn đồng bào tiếp nhận Chúa

Sự Cộng Tác của Ban Hát Cơ-Đốc

Như đã tường trình cho quý tôi tớ và con cái Chúa sau chuyến đi Hè 2010, Chúa nối kết tôi với Ban Hát Cơ-Đốc (BHCD) tại Việt Nam. Lần này, dù bận rộn trong những ngày cuối năm, chín anh chị em, bao gồm nhạc sĩ Thi-Thiên, đã thu xếp để qua Malaysia cộng tác với tôi đem Phúc-Âm đến cho đồng bào Việt Nam đang lao động tại Malaysia. Họ đã hát, múa, diễn kịch về tình yêu thương của Đức Chúa Trời đối với nhân loại, tặng DVD “**Sinh Ra Để Được Yêu**” cho anh chị em công nhân. Những ngày sau đó họ đi cùng với tôi thăm viếng công nhân tại nơi họ ở. Anh em con cái Chúa và công nhân rất được khích lệ qua sự hậu việc Chúa quên mình của Ban Hát.

Sau đây là một số hình ảnh hầu việc Chúa của BHCD tại Malaysia.

Hình 6: Ban Hát Cơ Đốc hát tôn vinh Chúa

Hình 7: Ban Hát Cơ Đốc múa tôn vinh Chúa

Hình 8: Thăm viếng anh em công nhân tại nơi họ ở

Hình 9: Hát cho công nhân nghe về tình yêu Chúa tại nhà của một con cái Chúa người Mã-lai

Hình 10: Nhạc sĩ Thi-Thiên

Hình 11: Tặng áo lưu niệm cho Ban Hát Cơ Đốc

Hình 12: Chụp hình lưu niệm với Ban Hát Cơ Đốc

Nhu Cầu Cầu Nguyện

1. Xin cầu nguyện cho những người mới tin nhận Chúa để họ trung tín trong sự nhóm lại, học hỏi Lời Chúa và tập tành trên bước đường đi theo Chúa.
2. Xin cầu nguyện cho những người đang trở thành nhân sự để họ tiếp tục học hỏi Lời Chúa, kinh nghiệm Chúa trong đời sống hằng ngày, và bắt đầu dần thân hầu việc Chúa.
3. Xin cầu nguyện cho những người đã trở về Việt Nam để họ trung tín với Chúa và tìm được Hội Thánh địa phương để sinh hoạt. Xin cầu nguyện cho họ đứng vững trước sự bất bớ. Xin cầu nguyện Chúa cho họ có công việc làm ổn định để nuôi gia đình và bản thân.
4. Xin cầu nguyện cho Hội Thánh người Mã-lai để họ tiếp tục cộng tác với chúng tôi trong mục vụ truyền giáo cho người Việt Nam.
5. Xin cầu nguyện cho Ban Hát Cơ-Đốc. Anh chị em mong ước chuyển tải Phúc-Âm qua lời ca, tiếng hát và điệu múa đến đồng bào Việt Nam chưa biết đến tình yêu cứu chuộc của Chúa Giê-xu Christ.
6. Xin cầu nguyện cho sự cộng tác giữa Ban Hát Cơ-Đốc và mục vụ truyền giáo hải ngoại của tôi.

7. Xin cầu nguyện cho chuyến đi huấn luyện, bồi linh và truyền giáo của tôi trong mùa hè 2011 tại Malaysia và Việt Nam.

Tôi chân thành cảm ơn quý tôi tớ và con cái Chúa đã cầu nguyện và góp phần trong mục vụ truyền giáo này. Tôi cầu xin Chúa ở cùng và ban phước cách dư dật đến gia đình và Hội Thánh quý vị. Amen.

Kính,

Mục-sư Nguyễn Văn Tín
Hillsboro, Oregon USA

Ba Má tôi

“Tôi là người Chăn bầy, họ là những con chiên mà Chúa đã giao họ cho tôi, tôi nỡ lòng nào bỏ họ mà đi, để tìm sự sống cho riêng mình, cho vợ con mình...”

Cố Mục sư Lê Thiện Thị

Gần đây, có một vài người trong gia đình khuyến khích tôi viết lại vài trang về quá trình hầu việc Chúa của Ba Má tôi, người bắt đầu chức vụ vào thập niên 1930, bị cộng sản sát hại vào giữa năm 1947, luôn với người anh cả, lúc đó vừa tròn 16 tuổi.

Theo Thánh kinh báo số 1 năm 1931 - nguyệt san cơ quan ngôn luận đầu tiên của Hội Thánh Tin Lành Việt Nam- có đăng tin lễ thành hôn của Ba Má tôi, tại Tourane (Đà Nẵng hiện nay), sau khi tốt nghiệp Trường Kinh Thánh, và trước khi lên đường hầu việc Chúa. Dựa trên Thánh kinh báo số 1, và những số kế tiếp, tôi xin được kể qua về nơi chốn và tâm tình hầu việc Chúa của Ba Má tôi qua suốt 16 năm. Thông lệ của Hội Thánh Tin Lành Việt Nam, sự bổ nhiệm và hoán chuyển nhiệm sở của những truyền đạo đều do Giáo hội quyết định.

- Đầu năm 1931, Ba Má tôi được bổ nhiệm đến Hội Thánh Hải Dương, miền Bắc.
- Những năm tiếp theo: Hội Thánh Ninh Hòa, Nha Trang (tỉnh Khánh Hòa), Phan Rang (tỉnh Ninh Thuận), Cầu Đất (tỉnh Lâm Đồng), Cẩm Long, Thanh Quýt (tỉnh Quảng Nam).

Tôi bắt đầu có trí khôn để nhớ vài việc vào năm cuối ở Cầu Đất. Giai đoạn đầu đời của tôi ở đây thật quá ngắn ngủi, nhưng vẫn còn in sâu trong trí tôi. Tôi còn nhớ, thỉnh thoảng, được ngồi trên xe của các giáo sĩ đưa đi thăm các Hội Thánh vùng Cầu Đất, Trạm Hành, Dran, Đà Lạt, thật là thích thú. Lâu lâu thấy có những ông tây bà đầm qua lại trên đường phố nhỏ. Và chính nơi đây, người em gái kế tôi ra đời. Nhiệm vụ giữ em của tôi bắt đầu từ đó (1940).

Má tôi là người yêu thơ và thích làm thơ. Bà viết cho tôi những vần thơ ru em mà tôi không còn nhớ. Tôi chỉ nhớ bài hát ru con theo điệu thánh ca “Thiên đàng chung vui”

*Con nằm, con chơi, ba má đi hầu việc Chúa
Rao giảng Jesus cho người
Đồng bào Việt Nam vô số đang còn lạc lối
Họ sẽ trầm luân đẩy con.
Con ngồi con chơi, ba má ra ngoài tìm kiếm
Tìm kiếm con chiêm lạc bầy
Thân hồn bơ vơ ngơ ngác không người chẵn giữ
Chiêm lạc, chiêm lạc đẩy con.*

(Lời bài hát này tuy giản dị, đơn sơ, nhưng càng lâu về sau, các cháu tôi càng yêu thích và được khích lệ qua tâm tình hầu việc Chúa của ông bà Ngoại)

Rời Hội Thánh Cầu Đất, nơi tiếp đến là Hội Thánh Cẩm Long (1941). Người hân hoan nhất là tôi, vì nghe nói sẽ đi bằng tàu lửa. Trước ngày đi, tôi ra ga mỗi ngày để xem tàu lửa chạy ra sao. Nào có ngờ đâu, Cẩm Long là vùng rừng sâu, nước độc ghê gớm. Đến nỗi cả làng gần như không có trẻ con, không bệnh xá, không trường học, không chợ búa. Người tiền nhiệm vừa đổi đi, là cố Mục sư Nguyễn Xuân Vọng, cũng có một con qua đời tại đây. Nước độc làm người da vàng, mang thêm bệnh vàng da chết yểu. Ba tôi, ngoài việc giảng dạy, nuôi dưỡng phần tâm linh của con cái Chúa, ông còn quan tâm đến sức khỏe vệ sinh nhà cửa, ăn uống của từng gia đình con cái Chúa. Nhờ đó anh em chúng tôi và con cái Chúa trong Hội Thánh tránh khỏi nhiều bệnh tật. Được biết, vì nước độc, những năm về sau, vị nào được bổ dụng đến, đều phải ở cách xa địa điểm Nhà Thờ 4-5 cây số.

Tôi còn nhớ rõ, lúc đó có một tín hữu bị bệnh ho lao lâu ngày, không người chăm sóc. Ba tôi, không mang khẩu trang, nhẹ nhàng tắm rửa người bệnh. Tình thương của Chúa trong Ba, nên Ba không sợ lây nhiễm. Ba rất thỏa lòng nói với Má, đã làm được việc nhỏ nhưng rất hữu ích. Làm sao tôi có thể quên được hình ảnh Ba tôi, những khi ông lội bộ qua các triền núi, trong tay một gói cơm với muối mè, nhờ người chỉ đường đi thăm viếng tín đồ. Từng lời nói, từng cử chỉ của Ba, đậm thấm tình thương đối với vợ con trong gia đình, đối với con cái Chúa trong Hội Thánh luôn, ghi sâu trong tâm khảm tôi.

Sau ba năm đương đầu với điều kiện sinh sống khắc nghiệt ở Cẩm Long, giáo hội đưa ba má tôi về Hội Thánh Thanh Quýt (1944), thuộc tỉnh Quảng Nam. Nơi đây không còn nước độc, nhưng chủ nghĩa vô thần đã làm cho con người càng độc hại muôn phần hơn. Về Thanh Quýt, khoảng một thời gian ngắn là có chiến tranh nổi lên. Từ giặc đói miền Bắc ảnh hưởng đến miền Nam, đến quân đội Pháp đóng đồn gần Nhà Thờ, uy hiếp dân lành, quân đội Nhật hùng hổ, có lần xông vào Nhà Thờ, sáng Chúa nhật, lúc ba tôi đang giảng lời Chúa. Lúc ấy, tín đồ hốt hoảng chạy tán loạn, còn lại một mình, Ba tôi vẫn đứng yên trên bục giảng. Tiếp đến là Việt minh nổi dậy làm thay đổi tất cả. Làn sóng người

tản cư ngập các nẻo đường. Ba tôi quyết định ở lại với số tín đồ làng Thanh Tú gần Hội Thánh. Khi cả gia đình vừa ra khỏi Nhà Thờ, thì liền đêm đó, Nhà Thờ bị Việt minh châm lửa đốt. Ba má tôi, anh tôi 16 tuổi, tôi 12 tuổi, em gái kề tôi bảy tuổi và em gái út bốn tuổi tạm trú tại nhà ông bà Hương Hải. Có ba có má có anh có em, dù bao sóng gió bên ngoài, tôi vẫn không sợ hãi gì. Nhưng rồi một đêm, vào tháng 4 năm 1947, lúc nửa đêm, tứ bề vắng lặng, hai ba người che mặt, xông vào nhà, cột tay ba tôi lại. Ba tôi bảo: “đừng cột tay tôi, tôi không chạy trốn đâu.” Còn má tôi thì mang giày vào chân, sẵn sàng đi với ba tôi. Tôi đứng đó la to, khóc to, họ dí súng đòi bắn. Ba tôi nói: “con chúng tôi cũng như con mấy ông, đừng hăm dọa nó.”

Thế rồi, họ dẫn ba má tôi đi trong đêm tối... Lần đầu tiên trong đời tôi, tôi quì gối, đầu gục trên chiếc chõng tre, không gối, không mền, không chiếu, không người an ủi. Tôi kêu khóc với Chúa cho đến hừng sáng. Lập tức, tôi đứng dậy, đi tìm người anh cả. Tôi chạy băng qua con đường đất mòn. Vừa chạy, vừa tự nhủ: “Dù sao em vẫn còn anh. Em sẽ không gây gỗ, cãi cọ với anh nữa, em sẽ nghe lời anh, thương anh nhiều lắm.” Vừa đến nhà ông Xánh, nơi anh tôi ở tạm, hồi hộp tôi bước lên thềm nhà bằng đất, bà Xánh liền cho biết: “Anh con, họ dẫn đi đêm qua rồi.” Thế là hết, họ đã hành quyết cả ba người ngay trong đêm đó.

Chiều lại, việc làm đầu tiên của tôi là tắm em, việc này mới đây là việc của má. Mới hôm qua, má tắm em, tắm luôn cho tôi nữa. Bây giờ một mình tôi tắm em. Một nỗi buồn cực kỳ dâng lên, không thể nói nên lời. Tôi còn nhớ rõ, một ngày sau đó, tôi dẫn em gái út (bà Mục sư Lê Tự Cam) từ nhà hàng xóm về nhà ở trọ, em cứ cầm tay tôi, tung tăng trên đường mòn, miệng thở thở liên hồi, làm tim tôi đau nhói. Đáng lẽ, những tiếng nói đầu đời của em tôi, phải có ba có má nghe. Giờ đây, chỉ còn một mình chị nghe em nói. Nỗi trống vắng ấy ai có thể lấp đầy cho em nỗi. Một nỗi xót xa tức tưởi, nghẹn ngào cho hai đứa em gái hãy còn bé bỏng.

Viết lại những kỷ niệm thời niên thiếu bằng nước mắt, đã 64 năm qua, không phải để tăng thêm oán hận nhưng chỉ để vinh danh một Tôi Tớ Chúa, Người được Chúa chọn làm người Chấn bầy chiên của Chúa, luôn ở bên cạnh chiên, trung tín, tận tụy hoàn tất công việc Chúa giao. Gọi lại kỷ niệm xưa, để nhớ, để thương. Thương kính một người cha hiền từ, cương trực, một người mẹ hiền đức, dịu dàng, trầm lặng, dành hết tình thương yêu cho chồng, cho con và một người anh thông minh, tuấn tú.

Nhìn về những ngày sẽ tới, noi gương cha mẹ, con cháu cùng nhắc nhở nhau, không dừng lại, không lùi bước, trung kiên và làm tròn bổn phận của người hầu việc Chúa. Cảm tạ Chúa, dầu cuộc sống có đầy đau thương, tôi luôn cảm nghiệm bàn tay Chúa luôn dìu dắt chúng tôi từng bước một, như Thi-thiên 71:20 “Chúa là Đấng đã cho tôi thấy vô số gian truân đắng cay, sẽ làm cho chúng tôi được sống lại, và đem chúng tôi lên khỏi vực sâu của đất” và “Vì Chúa Giê-hô-va, Chúa là sự trông đợi của tôi, và là sự tin cậy của tôi từ buổi thơ ấu” (Thi-thiên 71:5). Amen.

Lê Thị Đào

Mẹ tôi

Ngày ấy, lần đầu tiên trong đời, tôi về thăm quê hương của anh ở tận ngoài Huế, nơi mà tôi chưa bao giờ đặt chân đến. Nhà anh ở bên kia con sông lớn nên phải đi chuyến đò rất lâu. Gần hai giờ, con đò nhỏ lênh đênh trên sông nước, trong lòng tôi suy nghĩ mông lung. Không biết mẹ anh là người như thế nào? Mẹ là người dễ tính hay khó tính? Mẹ anh có thích tôi

không? Tôi cùng đi với một người bạn. Chúng tôi ở lại nhà mẹ chơi mấy ngày. Tôi chuyện trò với mẹ, nhưng không nghe mẹ anh “thăm dò, hay hỏi bóng gió” gì về cô gái xứ Quảng chi hết. Có một ngày, tôi cùng anh và mẹ anh vô

Đà Nẵng vì thỉnh thoảng bà cũng vào Đà Nẵng thăm chơi và ở với gia đình chị gái của anh. Sáng sớm hôm ấy, trên đường bách bộ ra bến sông, tôi nghe bà “giới thiệu tình bơ” với một người đi bên cạnh “con dâu tôi đó.” Câu nói của mẹ anh làm tôi mở mắt to lên. Mẹ anh đã chấp nhận tôi làm dâu rồi hả? Sao không “điều tra lý lịch” gì hết. Lần đầu tiên, nghe câu nói của mẹ anh làm lòng tôi rất cảm động. Qua ánh mắt, cử chỉ và giọng nói của bà mẹ quê chân tình, không pha một chút gì của sự đùa giỡn hay nói cho đẹp lòng “khách phương xa”. Mẹ anh không so đo tính toán mà chấp nhận tôi ngay từ lúc đầu. Tôi gọi mẹ anh bằng Mẹ lúc nào cũng không nhớ, dường như lâu lắm trước khi chúng tôi cưới nhau.

Sau khi từ Trại Ty Nạn trở về, dù với hai bàn tay trắng nhưng tôi không đầu hàng, chán nản hay bi quan. Tôi ra Đà Nẵng tự bươn chải để sinh sống và đi học trở lại nên cuộc sống lúc bấy giờ rất vất vả khó khăn. Trong thời gian này, Mẹ cũng vào Đà Nẵng ở với gia đình con gái. Lúc này chúng tôi chưa cưới hỏi nhau, nhưng mỗi lần có dịp ghé thăm, Mẹ thường bất ngờ tặng tôi những món quà nhỏ nhưng rất cảm động. Mẹ thường gửi cho tôi khi thì phần ăn trưa, khi thì một gói xôi hay một ổ bánh mì, khi thì một ít tiền bà có. Tôi nhận được những món quà từ Mẹ với cả tấm lòng quý mến yêu thương Mẹ.

Điều mà lòng tôi khó quên nhất là ngày tôi về quê anh để làm dâu nhà Mẹ sau khi hôn lễ của chúng tôi được tổ chức tại Thánh Đường Tin Lành An Hải. Chúng tôi về quê để ra mắt họ hàng. Tối hôm đó,

anh chị em, bà con xa gần tề tựu rất đông ăn uống và chuẩn bị thức ăn cho ngày mai tiếp đãi khách. Rất nhiều việc phải làm, nhưng tôi có “bằng rửa chén” là xài được nên đem ra sử dụng ngay. Lúc đang rửa chén, có người nhờ tôi đi làm việc khác, vậy là đồng chén bị bỏ dở dang. Khoảng vài phút sau, có ai đó chê “rửa chén cũng không sạch”. Hoảng quá, tôi tìm cách giải thích. Đang bối rối, nên miệng lưỡi cứ cứng đờ, chưa kịp phân trần, tình hình tôi nghe tiếng Mẹ nói lớn sau lưng: “Đừng có nói ác, Đà phải đi làm việc khác, chén đó chưa rửa, chứ không phải rửa chưa sạch.” Còn nhiều việc phải lo cho ngày mai, nhưng Mẹ sợ tôi bị “bắt nạt” nên lúc nào cũng để ý can thiệp. Đến gần khuya, còn món dưa món, tôi và một số người ngồi làm. Từ nhỏ đến lớn đi học, biết cắt hình tròn, hình vuông, chứ đâu có biết cắt kiểu khó như vậy. Tôi thấy không được yên, nếu làm xấu sẽ bị la, vì lúc đó Mẹ đã đi ngủ rồi. Tôi lẳng lặng lên sau lưng Mẹ, ngủ một giấc đến sáng, có Mẹ làm “thuần dưỡng” nên hết sợ bị ai la rầy. Ngày chúng tôi chuẩn bị rời Việt nam để sang định cư ở Mỹ, lúc này, tuổi Mẹ đã gần bảy mươi. Anh là người con trai út trong gia đình được Mẹ yêu thương nhất, thế nhưng Mẹ chẳng có quà cho anh. Riêng phần tôi, trước ngày vào Sài Gòn, Mẹ tặng tôi một món quà, được gói gọn gàng cẩn thận. Khi vào Sài Gòn, mở quà ra, lòng tôi một lần nữa lại xúc động vô cùng. Quà của Mẹ nào là: kim chỉ, vài cục xà phòng, mấy đôi dĩa...và có cả những đồ dùng cá nhân dành riêng cho phụ nữ. Mẹ mua cốt để tặng tôi trước ngày sắp đi xa. Món quà thật đơn sơ, nhưng tấm lòng yêu thương chân tình của Mẹ chẳng đơn sơ chút nào. Vì tất cả những thể hiện chăm sóc, lo lắng của Mẹ không phải là lo cho “con dâu” mà như cho chính con gái ruột của mình khi sắp phải đi xa. Những món quà này tôi mang theo và rất thực dụng. Như kim chỉ, những ngày tháng đầu tiên ở Mỹ, đôi khi cần dùng mà thật tình tôi chẳng biết mua ở đâu.

Còn nhiều điều lắm, Mẹ luôn đối với tôi thật là nhân hậu. Chúng tôi đến Mỹ sau bốn năm năm mà vẫn chưa có con. Lúc nào qua điện thoại, Mẹ cũng hỏi thăm “Đà có bầu chưa con?” Chúng tôi trả lời “Dạ chưa” rồi chỉ nghe Mẹ tôi nói “Vậy à” chứ chẳng khi nào nghe Mẹ gặng hỏi lý do hay nguyên nhân

*Lòng ao ước duy nhất của tôi,
mong được gặp Mẹ và sẽ sống với
Mẹ mãi mãi trên Nước Thiên Đàng*

vì sao vẫn chưa có con. Mẹ lo lắng hỏi han liên tục nhiều năm sau, cho đến khi chúng tôi có con gái Bảo Hân chào đời. Chúng tôi có hai con gái, có nhiều người cứ hỏi chúng tôi khi nào có con trai hoặc là phải có con trai để “nối dõi tông đường” chứ. Riêng Mẹ, chưa bao giờ hỏi tôi câu hỏi đó. Dù tôi biết rằng, chồng tôi là người duy nhất trong gia đình cũng như trong dòng tộc của anh được định cư tại đất Mỹ. Từ ban đầu Mẹ tôi đã chấp nhận tôi cũng như chấp nhận những gì chúng tôi có. Mẹ không thắc mắc, không đòi hỏi hay có bất kỳ một ý kiến áp đặt nào bắt chúng tôi làm theo ý của bà để gây phiền toái và khó khăn cho gia đình chúng tôi. Tôi đã nhận nơi Mẹ tôi lòng yêu thương, nhân hậu, cùng đưa con trai yêu dấu mà Mẹ đã mang nặng đẻ đau cũng như nuôi anh khôn lớn thành người.

Tôi đã làm cho Mẹ những gì chúng tôi có thể làm được. Nhưng những gì tôi làm được chưa phải là điều quan trọng nhất nên lúc nào trong lòng tôi cũng suy nghĩ: “Còn tôi thì chưa làm được gì cho Mẹ hết, trừ việc tôi vẫn cầu nguyện nhiều năm nay để Chúa cứu Mẹ tôi.” Vì đây là lòng ao ước duy nhất của tôi, mong được gặp Mẹ và sẽ sống với Mẹ mãi mãi trên Nước Thiên Đàng.

Viết cho Mẹ từ nửa vòng trái đất

Portland, Oregon trong mùa Lễ Mẹ năm 2011

Trần Thị Đà

Điều lạ lùng nhất mà Chúa đã làm trên đời sống tôi

- Cảm ơn Chúa, trong cuộc sống gia đình chúng tôi được bình an là do Chúa ban cho. Nên chúng tôi có thể đi làm, có cơ nghiệp có con cháu. Có sự vui tuổi già, có sức khỏe. Đó là sự ban cho không xiết kể trong gia đình chúng tôi
- My determination and “clarification” to pursue my future plans, my health and my family’s obstacles that have caused my family to get closer, my best best best friend.
- The most amazing thing that God did for me was to let me believe in him. The other reason is letting me have a great and healthy family. The most important is letting me be born and alive.
- Chúa đã thay đổi đời sống của tôi và gia đình tôi rất nhiều. Chúa đã giúp cho niềm tin, tin nhận Ngài của tôi được lớn hơn.
- He has pulled me out of the darkness and showed the true light
- He gave us the Bible. It is our favorite book. It also gives us faith.

câu trả lời của các con cái Chúa trong Hội Thánh

A Child's Prayer

Dear God, I pray that our world will one day be at peace.
I am scared to open my eyes once daybreak hits;
I am fearful of what is to become of my future.
An external struggle is fought everyday in the fight against temptations.
Yet the internal conflict cannot be seen by the naked eye.
Our generation is at demise.

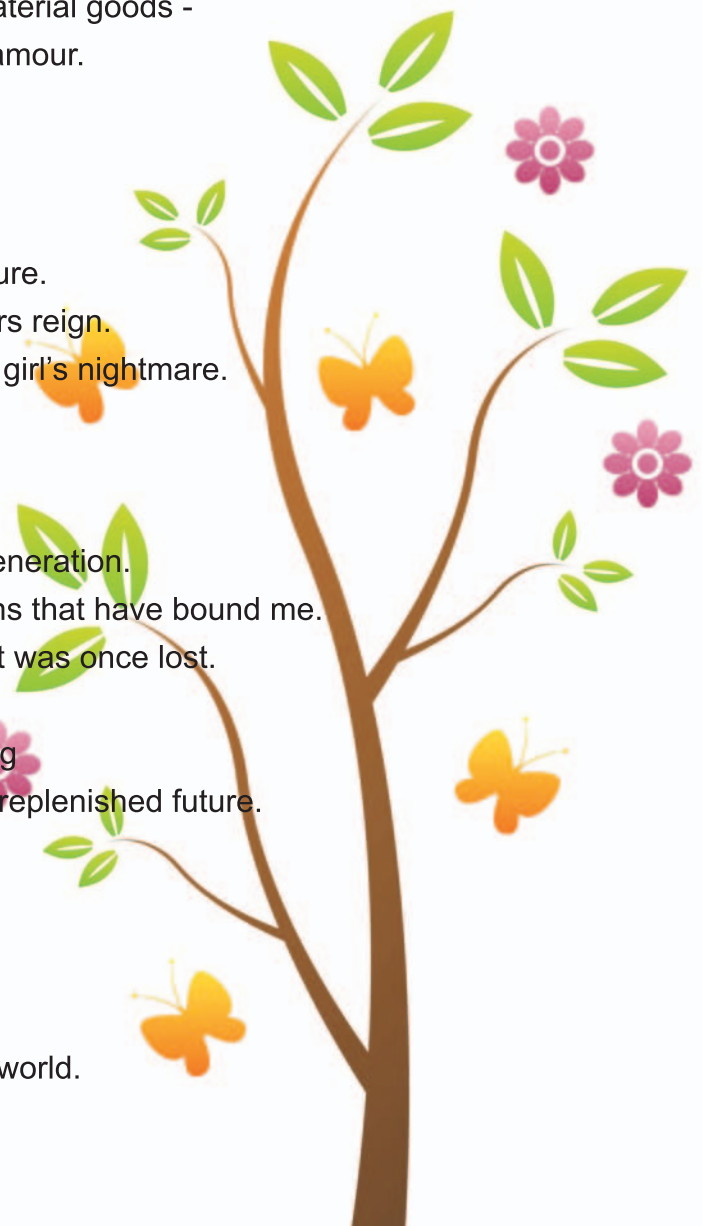
Our enemy's greed and sloth found their way back into our lives.
Life's simple pleasures are nothing but material goods -
Those flashing lights, the glitz, and the glamour.
Success is defined by capital goods,
Disregarding our happiness and triumph.

I witness crashing buildings before me,
Lives are destroyed by the terrors of Mother Nature.
Souls are consumed by the wrath of the evil doers reign.
Episodes of human existence resemble a young girl's nightmare.
A nightmare that was never meant to be reality.
Yet reality has become our living nightmare.

Pull me away from the seduction of our generation.
Assist me as I break free from these chains that have bound me.
Please renew my newfound faith; one that was once lost.
I pray that I will be able to sleep soundly;
With no worries of what tomorrow will bring
For tomorrow will be the beginning of our replenished future.

I will rejoice with You when times are dignified.
I will shout praises knowing it heeds Your name.
I will mirror my life after Your set example.
I will remain faithful for what you have planned
For one day you will bring peace to our obscure world.
Amen.

Hương Ly

Đây là bài viết của một Đầy Tớ Chúa cách đây gần 80 năm, bà cố Mục Sư Lê Thiện Thị. Ông Bà Mục sư Lê Thiện Thị đã tử vì Đạo khi đang chẵn bầy tại Hội Thánh Thanh Quýt, Quảng Nam năm 1947. Nhân dịp Kỷ Niệm 20 Năm Thành Lập Hội Thánh Báp-tít Nước Sống, Ban Biên Tập đăng tải bài viết này (của bà cố Mục sư Lê Thiện Thị được đăng trên Thánh Kinh báo số 11 năm 1932) để tri ân và vinh danh Những Người Tin Kính Chúa Thế Hệ đầu tiên đã sẵn sàng hy sinh để đem Tin Lành Cứu Rỗi đến với đồng bào Việt Nam. Và thế hệ nối tiếp, Cô Lê Thị Đào con gái của cố Mục sư Lê Thiện Thị đã góp công sức xây dựng Hội Thánh Nước Sống trong suốt 20 năm qua.

Ban Biên Tập Nước Sống

Y Phục Trung Bình

Bà Cố Mục sư Lê Thiện Thị

Phàm mọi việc trong thiên-hạ, bất cứ lớn hay nhỏ, sang hay hèn, hễ thái quá thì không được lâu dài bền vững, bất cập thì cũng bị khinh dể, mỉa mai. Như vậy, xét mỗi việc của đời người, em thiết tưởng nên theo trung bình là hợp lý.

Đây, em xin cử ra một vấn đề để hiến cùng các quý chị trong Hội Thánh của Đấng Christ. Ấy là vấn đề y-phục trung bình của chị em ta. Nhưng trước hết em xin giải nghĩa hai chữ “trung bình”. Ấy là: đứng chính giữa, không lệch về bên nào. Ta giàu sang ư? Phải nên một vừa hai phải. Ta nghèo nàn ư? Cũng đừng làm cho quá tẻ. Thế thì, đứng trong cảnh ngộ nào cũng nên giữ mực trung bình là phải lắm.

Đây em không luận về hết mọi hạng người đều nên ăn mặc như nhau cả đâu, nhưng quyết rằng phải tùy theo cảnh ngộ riêng của mình vậy. Xem trong Hội Thánh có đủ hạng người: giàu, sang, nghèo, hèn. Mà nếu giàu thì thái quá, còn nghèo thì bất cập, như vậy người ngoài trong vào sao cho nhã? Vả, Kinh Thánh có chép rằng: “Người đàn bà ăn mặc gọn ghẽ, lấy nét nà và đức hạnh giới mình, không dùng những tóc-gióc, vàng, châu ngọc và áo quần quý giá, nhưng dùng việc lành theo lẽ đương nhiên của người đàn bà tin kính Chúa “ (I Ti-mô-thê 2:9-10).

Em xét ra hai chữ “gọn ghẽ” mà Sứ đồ Phao-lô dùng trong câu này, có ý dạy chị em ta nên ăn mặc cách trung bình chỉnh đốn; bởi đã gọn ghẽ thì không lòe loẹt và cũng không lù xù được. Tiếc thay, có người ăn mặc quá ư luộm thuộm, đến nỗi thân thể nhớp cũng biếng tắm, quần áo dơ cũng nhác thay. Chẳng những lúc ở nhà thôi đâu, đến khi ra ngoài giao tiếp với đời cũng giữ cái thói quen cấu thả ấy. Như vậy, ta chẳng những không biết tôn cái phẩm giá mình lên, lại còn hạ nó xuống nữa.

Cho nên chị em ta phải giữ gìn cách phục sức cho trung bình; tuy rằng quần vải, áo nâu, hễ

nhớ thì giặt, rách thì vá, ngõ hầu thích hiệp với câu tục ngữ “Đói cho sạch, rách cho thơm” và với lời Kinh Thánh đã dạy trên kia.

Đó mới nói đến y phục bất cập; song về cách ăn mặc thái quá, tưởng cũng nên bàn qua, mong có đôi phần giúp ích. Em tin quý chị cũng đồng tình với em mà công kích cái tánh xa xỉ lố lăng: má phấn môi son, áo quần lòe loẹt, hoặc dùng những đồ nữ trang như châu báu, vàng, ngọc, vân vân... Đây, cách dùng thái quá của nhiều nữ tín đồ trong Đức Chúa Jesus. Và lại, trong cái thời kinh tế này, ta cũng nên cẩn thận lắm, kẻo có khi vì nó mà ta bị thiệt hại về phần hạnh phúc gia đình chẳng. Dầu em không nói rõ chắc quý chị cũng thừa biết như thế rồi.

Vậy, nếu ta nhiều tiền lắm của, nên đem ra làm việc Chúa thì hơn. Còn lối phục sức thì nên theo nực trung bình là phải. Nhưng điều cần nhứt là chị em ta phải lo bồi-bổ linh-hồn, giữ gìn cử chỉ, đặng đẹp lòng Đức Chúa Trời và làm gương cho người khác. Và, phương ngôn Pháp có câu “Un bon coeur vaut mieux que de beaux vêtements” nghĩa là “lòng tốt quý hơn quần áo đẹp”.

Thôi, em nói nãy giờ cũng đã dài rồi, chủ ý của em là ước ao các tính nữ nước nhà giữ cách phục sức trung bình, tùy theo cảnh ngộ của mình vậy. A-men

Trích nguyên văn Thánh Kinh Báo số 11 năm 1932

THÀNH TÍN
Đấng Siêu Việt
mercy
Đấng Sống
tình yêu thương
Light

ánh sáng
BAN CHO
LOVE
Đấng Công Bình
NHÂN TỬ
Chúa
SAVIOR
yêu thương con người awesome
FORGIVING BÌNH AN
sacrifice
CHA

Thư cho Mẹ

Mẹ yêu dấu của con!

Mẹ ơi, đã nhiều lần con đứng trước Nhà Thờ để làm chứng với mọi người, nhưng chưa lần nào con kể cho mẹ nghe về những ơn phước mà Chúa đã làm trên đời sống của con.

Mẹ biết không, cách đây bốn năm, lúc con mang thai Isabel được khoảng năm tháng, lúc đó con chưa tin Chúa, con chỉ được người bạn thân dẫn đi Nhà Thờ để tìm hiểu. Có lần đi siêu âm, bác sĩ cho biết là em bé trong bụng của con có thể thiếu một van tim, vì siêu âm hoài mà họ không thấy, họ bảo là cần phải làm hẹn để siêu âm lần nữa. Lúc đó con hoàn toàn suy sụp và rất lo lắng cho con gái của mình, nhưng con không biết phải làm sao. Đến lần siêu âm thứ hai, trong lúc ngồi ở phòng chờ kết quả, con đã quỳ gối xuống đất một mình và cầu nguyện với Chúa. Con đã nói là “Chúa ơi, con thật sự chưa biết rõ Ngài là ai, nhưng con nghe mọi người trong Nhà Thờ mỗi lần cầu nguyện đều gọi Ngài là Cha Yêu Thương, là Chúa Nhân Từ... vậy con cầu xin Ngài cũng yêu thương con gái bé bỏng đang còn nằm trong bụng của con, xin Ngài cho bé được khỏe mạnh bình thường như bao đứa bé khác...” Khi bác sĩ vào thấy con vẫn quỳ gối, ông ấy hỏi tại sao và con nói là đang cầu nguyện với Chúa Jesus, ông ấy cười và trả lời “vậy là Chúa đã nhậm lời cầu xin của cô rồi vì kết quả cho biết em bé hoàn toàn khỏe mạnh và đầy đủ các bộ phận.” Thật ra, lúc đó con chưa tin Chúa, chưa nhận Ngài là Đấng cứu chuộc đời sống mình, lời cầu nguyện của con lúc đó rất đơn sơ và bập bẹ nhưng Chúa thật sự đã lắng nghe con và Ngài đã nhậm lời. Ôi! Con cảm ơn Chúa nhiều lắm. Con kể chuyện này để làm chứng với mẹ, con biết cuộc sống tinh thần của mẹ rất đau khổ và có nhiều điều lo lắng, nên mẹ ơi, nếu có lúc nào đó mẹ cảm thấy mệt mỏi thì mẹ hãy nghĩ đến Chúa, nói chuyện với Chúa, kể cho Ngài nghe hết những tâm sự của mẹ và hãy để Chúa lo hết cho mẹ, vì Chúa có nói, “...hãy trao mọi điều lo lắng mình cho Ngài, vì Ngài hay săn sóc anh em.” (Phi-ê-rơ 5:7)

Lần thứ hai là giây phút Isabel chào đời. Đó là đêm 1/1/2007. Con đã phải trải qua cơn đau hơn 30 tiếng trong bệnh viện trước khi Isabel chào đời. Đêm giao thừa, ở xứ lạ quê người, chỉ có hai vợ chồng con, không có ba mẹ và người thân nào bên cạnh, đáng lẽ con rất buồn và tủi thân. Nhưng mẹ ơi, Chúa đã làm cho những giờ phút đáng lẽ ra là cô đơn và đau đớn nhất trong cuộc đời của con thành

những giây phút mà con thấy Chúa thương con nhiều nhất. Chúa đã đem nhiều người đến với vợ chồng con và Ngài đã thêm sức cho con, giúp con vượt qua cơn đau đớn rất dễ dàng và sinh ra cháu ngoại Isabel của mẹ rất xinh xắn và khỏe mạnh. Con còn nhớ khuya đêm đó trời rất lạnh, vừa mưa vừa tối, bệnh viện thì rất xa... nhưng ông Mục sư, dì Đào và anh chị Triết Huệ đã đến để cầu nguyện cho con trước giờ sinh. Và sau đó, nhiều người khác như cô Thôi, cậu mợ vang Đà, anh chị Tuấn Trâm, chị Trang Đài, Thảo bé và rất nhiều người khác trong Nhà Thờ đã cầu nguyện, nấu ăn và tận tình chỉ bảo kinh nghiệm cho con để chăm sóc con đầu lòng. Con biết ba mẹ ở nhà rất thương và lo lắng cho con, nhất là mẹ, người đã sáu lần mang nặng đẻ đau... Nhưng mẹ ơi, Chúa đã lo hết mọi sự cho con rồi vì Ngài rất thương con. Con không biết diễn tả như thế nào cho mẹ hiểu hết tình yêu thương của Chúa giành cho con. Nhưng con chỉ biết là ba mẹ thương con nhiều bao nhiêu thì Chúa cũng thương con còn nhiều hơn như vậy.

Một lần khác là lúc Isabel tròn một tháng tuổi, lần đầu tiên khi con thấy bác sĩ chích ngừa cho bé, con đã khóc theo khi nghe tiếng Isabel khóc thét lên. Con nghĩ, mới có một chuyện nhỏ xíu như vậy mà con đã xót ruột cho con của mình đến rơi nước mắt, vậy thì mẹ của con... gần bốn mươi năm qua mẹ đã rơi không biết bao nhiêu giọt nước mắt xót xa và lo lắng cho các chị em con, không phải một mà tới sáu người con.... Những lần em gái con trải qua các ca giải phẫu nặng, những lần em trai con nằm viện mấy tháng dài vì bị phỏng xăng rất nặng... mẹ đã đau lòng và lo lắng biết dường nào. Ôi! Con thương mẹ quá! Mỗi khi con lo lắng cho con của mình thì con cầu nguyện với Chúa và con cũng nghĩ tới mẹ ... Vì con có Chúa rồi, còn mẹ thì sao? Ai sẽ an ủi cho mẹ trong những lúc lo lắng như vậy? Bây giờ tụi con đã trưởng thành nhưng con thấy mẹ lúc nào cũng lo cho hạnh phúc gia đình của tụi con, lo cho cháu ngoại của mẹ có khỏe không... Mẹ ơi, những lúc như vậy mẹ hãy cầu nguyện để Chúa giữ gìn và chăm sóc tụi con thay mẹ.

Con rất ít khi nói ra những lời này, nhưng con muốn mẹ biết là con thương mẹ lắm. Từ khi được làm mẹ, con càng hiểu và thấy thương mẹ nhiều hơn. Con muốn mẹ của con cũng có một cuộc sống bình an và hạnh phúc như con. Vì vậy, khi đọc xong thư này của con, mẹ hãy bắt đầu đến với Chúa đi nha mẹ. Mẹ nói với Ngài những điều mẹ muốn nói và trao hết những sự lo lắng trong lòng và mọi gánh nặng trong đời sống của mẹ cho Ngài lo nha mẹ!

Nguyện Chúa ở cùng mẹ của con. Con xin Chúa cho mẹ của con cũng trải nghiệm được tình yêu thương ngọt ngào của Chúa. Con tin rằng Chúa cũng yêu thương mẹ của con như Ngài đã yêu thương con vậy. Con cầu xin Chúa chạm lòng mẹ của con để mẹ cũng được làm con cái yêu dấu của Ngài!

Con thương mẹ nhiều lắm... Nhớ mẹ,

Portland, ngày 3, tháng 2, 2011

Con gái của mẹ

Ngọc Hân

Con Đường PHƯỚC HẠNH

Hồi tưởng lại biết bao con đường mà tôi đã lựa chọn, đã đi qua: con đường binh nghiệp, con đường quan lộ... Biết bao con đường vui thú nơi dòng đời này mà tôi đã ném trái, đã ngụp lặn trong bến mê, đã cố đi tìm trong hư danh! Nhưng lúc bấy giờ nào tôi đâu biết, tôi chỉ bất chấp tất cả để đạt cho được mục đích. Trong tư tưởng lúc bấy giờ tôi luôn xem đó là những con đường đang thênh thang đang rộng mở để chào đón tôi như những anh hùng bằng đủ mọi cách kể cả thủ đoạn: dối trá, lừa gạt, khoác trên mình biết bao lớp áo, đeo biết bao nhiêu mặt nạ. Thế nên bây giờ nghĩ về quá khứ tôi luôn cảm giác một thế giới tội lỗi, đầy ghê rợn. Như lời Kinh Thánh đã chép: “Hãy vào cửa hẹp, vì cửa rộng và đường khoáng khoáng dẫn đến sự hư mất, kẻ vào đó cũng nhiều. Song cửa hẹp và đường chật dẫn đến sự sống, kẻ kiếm được thì ít” Ma-thi-ơ 7:13-14. Thật đúng như vậy! Đó là lúc tôi quyết định xin nghỉ việc, trút bỏ tất cả mọi quyền lực, mọi danh vọng, mọi thú vui nơi dòng đời. Dưới con mắt của nhiều người thì đây là một quyết định kém khôn ngoan, nó đồng nghĩa với việc mất đi tất cả những gì mà hơn 30 năm qua tôi đã cố tìm kiếm. Nhưng từ trong sâu thẳm tâm hồn tôi là tôi ước muốn dành tất cả thời gian còn lại của cuộc đời tôi cho việc dọn lòng tiếp Chúa, tìm kiếm lời Chúa, có quỹ thời gian cho công việc nhà Chúa, đi làm chứng về Chúa – vì Tin lành là chân lý để cứu rỗi mọi tội nhân. Cảm tạ ơn Chúa, thật hạnh phúc khi tôi đang được ở trong Chúa và Chúa đang ở trong tôi.

Kể từ khi tôi đầu phục tiếp nhận Chúa và cả gia đình tôi được ở trong Chúa cho đến hôm nay, những ý nghĩ sai lầm và tội lỗi đã không còn làm vấy bẩn tâm hồn tôi. Tuy rằng những thử thách khó khăn trong cuộc sống vẫn thường xuyên xảy đến, nhưng lời Chúa đã nhắc nhở tôi rằng hễ gặp cảnh ngộ nào, cũng thỏa lòng ở vậy. Chính sự đầy đủ và thỏa lòng mà Sứ đồ Phao-lô dạy nằm nơi Đấng Cơ Đốc, là Đấng ban sức mạnh Thiên Thượng cho những người thuộc về Ngài (II Cô-rinh-tô 12: 7-10) và Chúa đã ban phước cho gia đình tôi thật nhiều phước hạnh. Quyền năng phép lạ của Chúa luôn xảy ra trong đời sống của chúng tôi. Trong biết bao phước Chúa đã ban cho gia đình chúng tôi và dấu ấn không bao giờ quên đó là buổi lễ cảm tạ đầu năm 2011 nhà chúng tôi. Chúa đã cho các con cháu chúng tôi được tề tựu cùng nhau đón xuân, Chúa đã cho mẹ tôi được khỏe mạnh và đại gia đình chúng tôi được ghi lại những hình ảnh cùng mẹ chúng tôi. Chúa cũng đã cho các con chúng tôi chọn chủ đề cho lễ cảm tạ: “Con đường phước hạnh.” Đây là con đường mà chúng tôi đang đi, đang dọn lòng tiếp Chúa tôi. Một điều mà trước đây chúng tôi vẫn luôn ước ao là có cơ hội nào được nói về Tin Lành cứu rỗi, nói về quyền năng phép lạ Chúa đã cho xảy ra trong đời sống hàng ngày của chúng tôi

thì giờ đây Chúa đã biến những mơ ước này trở thành hiện thực. Buổi lễ cảm tạ đã trở thành buổi truyền giảng tại gia đình chúng tôi, và thật cảm tạ ơn Chúa, hầu hết các thân hữu trên 40 người chúng tôi mời đến đều có mặt đông đủ. Tuy rằng hôm ấy không có thân hữu nào tin nhận Chúa nhưng chúng tôi luôn tin rằng lời Chúa đã đọng lại trong lòng thân hữu và mệnh lệnh Chúa giao là: “Hãy đi khắp thế gian, giảng Tin-lành cho mọi người” (Mác 16:15) “...làm chứng về ta tại thành Giê-ru-sa-lem, cả xứ Giu-đê, xứ Sa-ma-ri, cho đến cùng trái đất” (Công-vụ 1:8). Đây là nguồn Phước mà Chúa đã ban cho chúng tôi khi được sống trong đường lối Chúa, chúng tôi càng được nhiều phước hạnh từ Ngài và Ngài đã khiến chúng tôi trở nên nguồn phước cho những người xung quanh.

Bây giờ nghĩ lại về một thời quá khứ đầy tội lỗi của mình và thật cảm tạ ơn Chúa đã soi sáng tâm linh tôi. Chúa đã cho tôi thấy rằng mình lúc đó giống như đang sống cùng cơn sóng biển, nó đưa tôi lên thật cao rồi nhận chìm mình xuống tận đáy đại dương rồi lại kéo tôi ra thật xa, có đôi lúc thật phẳng lặng, rồi lại cuộn cuộn vào vòng xoáy của biển cả để rồi mình không bao giờ có thời khắc nào để nhìn, để định hướng cuộc đời mình: “Rồi mình sẽ đi về đâu?”

“Vì sao tôi hưởng ân điển hôm nay, thật không phương thế phô bày. Bởi đâu tôi vốn tội lỗi hôn mê, mà Christ đem huyết mua về... Trọn đời sống tôi đến ngày ấy...” “Tôi biết Đáng tôi đang tin” như tiếng kèn xung trận mỗi khi tôi cất tiếng ca tôn vinh Chúa bài Thánh Ca này. Tôi khát khao được hát, khát khao được sống. Tôi khát khao được Chúa Thánh Linh soi dẫn cuộc sống, cho “trọn đời sống tôi đến ngày ấy.”

Trong mỗi cuộc đời chúng ta có quyền lựa chọn con đường đi cho riêng mình “Địa Ngục hay Thiên Đàng”, “Tối tăm hay Vinh quang”. Riêng gia đình tôi đã chọn rồi “Hạnh phúc và Bình an”. Hết lòng tôi tin Chúa, đem Tin-lành truyền rao khắp nơi, đây là con đường chúng tôi đang đi, dọn lòng mình tiếp Chúa. Lời Chúa “... Nhưng ta và nhà ta sẽ phụng sự Đức Giê-hô-va” (Giô-suê 24:15b) sẽ là bài ca tiếp bước trên bước đường theo Chúa.

Cầu xin Ba Ngôi Đức Chúa Trời luôn dõi mắt theo từng bước đường chúng tôi đi và ban phước cho gia đình tôi có cuộc sống thật sung mãn, thật sự bình an và phước hạnh cho đến khi chúng con được gặp Ngài.

Nguyễn Thanh Dinh

“**thật hạnh phúc khi tôi đang được ở trong Chúa và Chúa đang ở trong tôi.**”

Trở Về nhà CHÚA

Vào năm 1994, lúc tôi khoảng chín tuổi, gia đình tôi đến Mỹ theo diện H.O. và đã được Hội Thánh Nước Sống Portland bảo trợ. Lúc ấy, gia đình tôi chỉ có cơ hội nghe về Chúa Giê-xu mà thôi. Chúng tôi chưa tin Ngài và ít tham gia sinh hoạt với Hội Thánh. Vài tháng sau đó, các anh chị tôi không đi Nhà thờ nữa. Vì ai cũng đi làm công việc nặng nhọc, vất vả cả tuần rất mệt và chỉ có hai ngày cuối tuần để nghỉ ngơi lấy sức. Riêng ba tôi vẫn dẫn tôi đi nhà thờ. Những tuần đi Nhà thờ không có mẹ và anh chị đi chung, tôi thắc mắc với Ba tôi: "Vì sao mẹ và anh chị không đi mà lại bắt con đi?" Dần dần tôi ít đi Nhà thờ hơn và cuối cùng là rời bỏ Hội Thánh. Thay vào đó là những buổi họp mặt và đi chơi với bạn bè. Khi vào Trung Học, tính tình tôi bắt đầu thay đổi và luôn có nhiều thắc mắc, tâm sự về những chuyện biến tâm lý để trưởng thành. Ba mẹ và anh chị của tôi quá bận đi làm, nên không có thời gian nói chuyện và tâm tình với tôi. Nhân cơ hội này, tôi thường hay trốn học và bắt đầu sống một đời sống đua đòi, ăn chơi theo bạn bè. Kết thân với những cô gái "làm mẹ sớm" dù tuổi còn rất trẻ. Rồi những quan hệ tình cảm yêu đương "học búa" "lãng nhăng" với những người có hoàn cảnh gia đình không đầm ấm, không hạnh phúc... Sống trong hoàn cảnh này tôi đã bị ảnh hưởng nên tôi luôn lo lắng và hay tự hỏi, "Trong tương lai, cuộc đời tôi sẽ ra sao? Hay cũng sẽ bế tắc như bao người tôi đã gặp?" Có lần một người bạn muốn ăn cắp cái máy nghe nhạc trong xe của người ta. Mặc dù muốn giúp bạn làm việc xấu đó, nhưng tôi cảm thấy rất bất an trong lòng. Tôi cầu xin ông Trời cho ai đó đi ra để bạn tôi thay đổi ý định. Quả thật, chủ xe đã đi ra lúc đó và chúng tôi không làm gì được ngoài việc bỏ đi.

Sau khi tôi tốt nghiệp Trung Học, tôi cũng chưa nghĩ đến việc vào Đại Học. Ba mẹ thấy tôi không đi học nữa nên khuyên tôi đi kiếm việc làm. Tôi tìm được việc làm, dù họ trả lương rất thấp, nhưng đối với tôi là ổn. Sau đó tôi có bạn gái, người mà tôi rất thương và đã hết lòng theo đuổi trong 3 năm dài. Lúc đầu quen nhau, cô ấy không quan tâm và chê trách gì về hoàn cảnh tài chánh của tôi. Nhưng khi

ba mẹ cô ta muốn đi lấy chồng giàu thì cô ta phụ tình tôi. Tôi rất là buồn, đau khổ và than "ông Trời sao cho con một người con gái như vậy? Sao không cho con một người con gái thương con thật lòng, chứ không phải vì tiền?"

Thời gian trôi qua, tôi lại quen một người bạn gái khác. Cô ấy học rất giỏi và được nhiều người yêu thích. Cô ấy rất chăm học và muốn trở thành bác sĩ. Chúng tôi nói chuyện và tìm hiểu nhau rất là nhiều. Cô ta cũng nói về Chúa cho tôi biết. Khi cô ta nhắc đến Chúa làm tôi nhớ lại những chuỗi ngày thơ ấu của tôi trong Nhà thờ. Sau đó, cô ta cùng mẹ chuyển qua tiểu bang khác sinh sống. Lúc đầu, chúng tôi vẫn giữ liên lạc và nói chuyện với nhau hầu như mỗi ngày. Thời gian gần đây, tôi được Chúa cảm động và đã trở lại đi nhóm ở Hội Thánh Nước Sống. Tôi dành nhiều thời gian để dự phần trong công việc Chúa hơn. Nhưng theo thời gian, sự xa cách đã làm cho tình bạn của tôi và cô ấy càng phai đi. Mặc dù rất buồn vì những thất bại trong chuyện tình cảm, mặc dù chưa hiểu hết ý muốn của Đức Chúa Trời trên đời sống hôn nhân của tôi trong tương lai, nhưng điều phước hạnh hơn hết là càng ngày tôi càng thấy mình gần Chúa hơn. Tôi yêu mến và sốt sắng hầu việc Ngài hơn. Chúa đã diu dắt tôi về nhà của Ngài. Chúa đã cho tôi trải qua nhiều thử thách để rèn luyện tôi và cho tôi học hỏi thêm nhiều điều trong cuộc sống.

Lúc còn nhỏ, với sự hiểu biết ít ỏi của tôi và sống trong một gia đình không tin kính Chúa, tôi đã không biết Chúa là Đấng Cao Cả Quyền Uy và cũng là Đấng rất Nhân Từ Yêu Thương. Tuy tôi đã bỏ Ngài, nhưng Ngài đã không bỏ tôi mà vẫn tiếp nhận tôi khi tôi ăn năn quay gót trở về trong Nhà Thánh của Ngài. Tôi như là đứa con "hoang đàng" được trở về lại nhà Cha sau bao năm sống trong lầm lạc. Trước đây, nhiều lần tôi muốn biến mất đi trên thế gian này để khỏi phải làm một người vô ích cho xã hội. Nhưng từ khi trở về Nhà Chúa, tôi hiểu ra và tin rằng Chúa là Đấng đã tạo ra tôi, Ngài có mục đích cho đời sống tôi, thì Ngài chắc chắn sẽ dùng tôi khi tôi biết thuận phục vâng theo sự chỉ dạy của Ngài.

Nguyễn Phước Khánh

Chúa có mục đích cho đời sống tôi, thì Ngài chắc chắn sẽ dùng tôi khi tôi biết thuận phục. . .

Đổi thay

Sinh ra trong một gia đình có truyền thống đạo Phật, tôi đã lớn lên với những ngày hè đi lễ chùa cùng bà ngoại. Những lúc rảnh rỗi tôi thường hay tới chùa, khi thì giúp đỡ các sư, khi thì lang thang từ góc này sang góc khác. Lớn lên một chút, khi bắt đầu biết nhận định và suy nghĩ về cuộc sống quanh mình, tôi lại có những quan điểm khách quan về đạo Chúa và đặc biệt là đạo Tin Lành. Nhớ có lần trong lúc đến dự lễ tang của bác tôi, một người theo đạo Tin Lành, đã có một vài người truyền đạo đến chia sẻ về Tin Lành với gia đình tôi. Chuyến di quan từ nhà bác đến nhà hỏa táng Bình Hưng Hòa chỉ vỏn vẹn có hơn 30 phút. Nhưng với tôi, đó là hành trình 30 phút tranh luận căng thẳng về niềm tin giữa đạo Phật và Tin Lành. Mặc dù không thuyết phục được tôi chấp nhận Đức Chúa Trời, cô truyền đạo vẫn tặng tôi hai vé dự buổi lễ truyền giảng tại công viên Tao Đàn năm 2008 cùng lời chúc: “Xin Chúa ban ơn và mở mắt em cùng gia đình.”

Vài tháng sau, tôi được cấp thị thực sang Mỹ du học. Trong buổi tiệc chia tay, các bác trong gia đình đã cẩn thận dặn dò: “Con đi qua đó là cả một sự hy sinh của ba mẹ. Con phải học thành tài để về chăm sóc ba mẹ. Phải thật chú tâm học tập và bỏ ngoài tai mọi sự khác. Nhất là không được theo anh Cường, chị Loan mà theo đạo Tin Lành.” Để đáp lại lời dặn dò của các bác, tôi nói chắc như đinh đóng cột “Các bác và cô hãy tin con!”

Đặt chân xuống đất Mỹ, tôi như một cậu bé lạc vào một thế giới xa lạ và cũng như lần đầu tiên biết nhận thức về thế giới xung quanh bên mình. Những hành vi của tôi thay đổi gần như hoàn toàn. Miệng thì phải bắt đầu làm quen với “hamburger” và “pizza” thay cho những bữa cơm với cá kho tộ. Mũi thì cũng phải tập thích ứng với đủ mọi loại mùi: từ mùi dầu thơm của cô bạn ngồi kế bên trong lớp học, đến mùi của người “homeless” mấy ngày chưa tắm trên xe bus. Tay và lưỡi cũng bắt đầu tập hợp tác với nhau nấu ăn thay vì la lớn: “Mẹ ơi con đói bụng!” Chân tuy mệt mỏi nhưng hằng ngày cũng phải vui vẻ đi từ nhà ra trạm bus mặc cho nắng, mưa hay tuyết. Ngoài những điều đó, có hai sự thay đổi lớn nhất trong cuộc đời tôi. Thứ nhất là mắt tôi đã lướt qua những trang sách Rô-ma trong lớp học Kinh Thánh tại trường Trung Học Tư Thục (Private High School) mà tôi bị bắt buộc phải học. Thứ hai là hai lỗ tai tôi đã được nghe những bài Thánh ca và bài giảng Kinh Thánh trong Nhà thờ.

Dù vậy, những suy nghĩ trong sâu thẳm đầu óc tôi vẫn cương quyết không thay đổi. Mục sư đứng giảng bên, tôi ngồi bên dưới lắng thầm bẻ gãy những lập luận, và những lời khuyên dạy của ông. Khi hát những bài Thánh Ca thì tôi chỉ lẩm nhẩm theo mà cũng không hiểu gì. Sáu tháng đi Nhà thờ, tôi vẫn không định nghĩa được Đức Chúa Trời và Chúa Giê-xu là

yêu thương, quý mến nhau giữa các thành viên trong Hội Thánh.

Mùa đông năm 2008 tuyết rơi ngập cả đường. Ở nhà hai tuần liền làm tôi phát chán nên vừa nghe chị Loan rủ đi Nhà thờ dự Truyền Giảng, tôi liền gờ hai tay đồng ý dù trong đầu nghĩ rằng chắc buổi lễ đó cũng buồn ngủ lắm đây. Gần suốt buổi lễ, tâm trí tôi buồn tẻ, đúng theo dự đoán. Nhưng chẳng biết sao khi chị Hân lên làm chứng về ơn phước của Chúa trên chị và gia đình, hai lỗ tai từ từ chú ý lắng nghe. Mặc dù biết gia đình anh chị Thanh Hân cũng là du học sinh từ trước nhưng tôi không có gần gũi anh chị lắm. Trong lúc nghe, những câu hỏi cứ nhảy vào suy nghĩ tôi. Tại sao những người này lại giúp đỡ anh chị? Họ đang lôi kéo, dụ dỗ anh chị theo đạo sao? Nhưng nếu vậy sao lại có một sự chân thành giúp đỡ hết lần này đến lần khác? Liệu thật sự có một thứ gọi là Tình Yêu Thương của Chúa hay không? Liệu có một thứ mà chị Hân đã diễn tả “anh chị em của Chúa?” và liệu ...? Đêm đó, tự nhiên tôi cảm thấy chúng tôi thật gần nhau. Những lời làm chứng của chị như tâm sự với tôi rằng: “Có em. Tình yêu đó rất thật. Chúa đã và đang dùng con cái Ngài để bày tỏ tình yêu đó cho gia đình chị và cho cả em nữa.” Tấm lòng tôi trở nên vui vẻ và bình an như cây khô lâu ngày gặp nước và tôi cũng cảm nhận được tình yêu của Chúa dành cho tôi dù chỉ một chút thôi. Lần đầu tiên từ ngày tham dự Hội Thánh, tôi hỏi các anh chị về Chúa và bày tỏ ý muốn tham dự Thanh Niên để tìm hiểu thêm về Ngài.

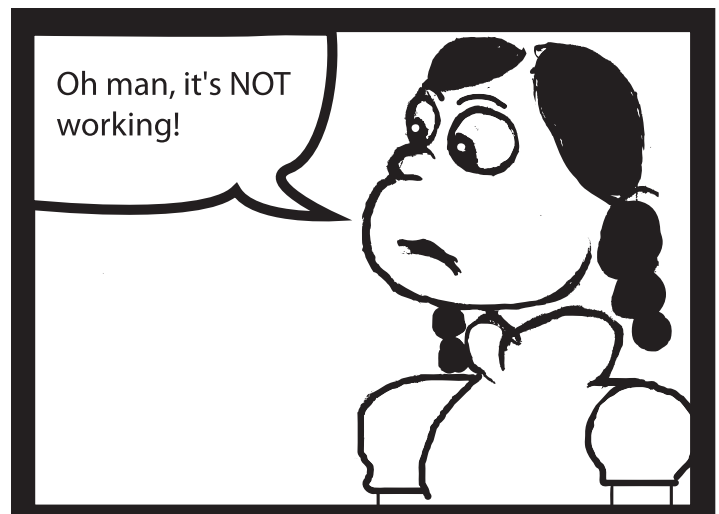
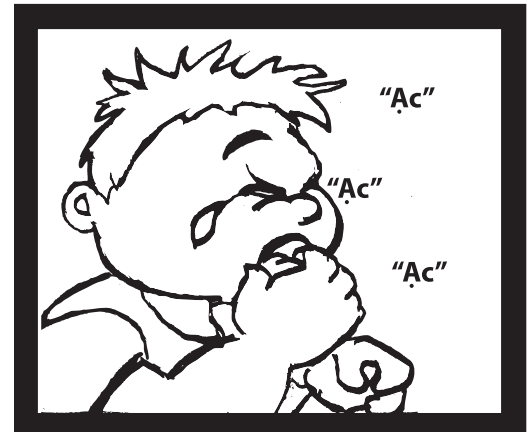
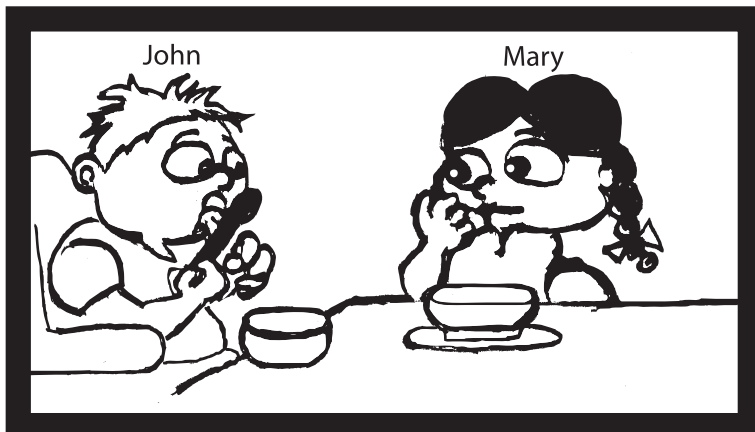
Tuy cảm nhận được tình yêu thương của Chúa, tôi vẫn cứng đầu và ương bướng không chịu khuất phục Ngài. Nhưng một lần nữa, Ngài đã cho tôi thấy được quyền năng và sự nhân từ Ngài. Khi còn học Trung Học, tôi hay đi tập thể dục vào ban đêm vì tiện thời gian và vắng vẻ, ít người tập. Một đêm ngày đầu tháng tư, sau khi tập thể dục và bơi vài vòng, tôi lên tắm rửa để chuẩn bị đi về. Bỗng nhiên khi đi vào phòng tắm thì tôi thấy trời đất tối dần lại và nhức đầu kinh khủng, tay và chân thì không cử động được gì. Tôi khụy xuống và nằm vật ra sàn. Tôi cố sức để lết ra hành lang để có ai thấy thì gọi cấp cứu nhưng không nhấc nổi tay và chân. Cảm giác của sự chết cứ ủa vào tôi. Sợ hãi, tôi chỉ còn biết cầu nguyện với Chúa: “Nếu Ngài có thật và hiện hữu thì xin cứu con.” Tôi cứ lẩm nhẩm: “Xin Chúa cứu con! Xin Chúa cứu con...!” Chúa thật là một Đấng Thành Tín, chỉ sau vài giây, Ngài đã cho tôi cảm thấy đỡ hẳn lên. Trên đường về nhà, không biết diễn tả sao thành lời, tôi chỉ biết hát vang bài hát Chạm Lòng Con: “Chạm lòng con Chúa ôi, ngay giờ này. Chạm lòng con, để con luôn tin Ngài...”

Vậy là tình yêu của Chúa đã bắt phục tôi. Tôi kỷ niệm sinh nhật lần thứ 18 của mình bằng sự ăn năn và tiếp nhận Chúa làm Cứu Chúa, làm chủ cuộc đời. Tôi tin rằng kể từ giây phút đó, Chúa đã tha tội cho tôi, cho tôi quyền được trở thành con cái của Ngài với một Tình Yêu vô biên và một đời sống mới trongƠn Lành của Chúa như lời Ngài đã nói trong Ga-la-ti 2:20: “Nay tôi còn sống trong xác thịt, ấy là tôi sống trong đức tin của con Đức Chúa Trời, là Đấng đã yêu tôi, và đã phó chính mình Ngài vì tôi.” Qua tình yêu của Chúa, tôi cũng thật hạnh phúc và tự hào khi gọi Hội Thánh là gia đình thứ hai của mình.

Tuy chặng đường bước theo Chúa có rất nhiều cam go và thử thách, nhưng tôi tin chắc rằng Ngài đã có chương trình cho đời sống của tôi và cả gia đình tôi ở Việt Nam nữa như đã ghi trong sách Giê-rê-mi 29:11: “Đức Giê-hô-va phán: Vì ta biết ý tưởng ta nghĩ với các ngươi đối cùng các ngươi, là ý tưởng bình an, không phải tai họa, để cho các ngươi được sự trông cậy trong lúc cuối cùng của mình.” Cảm tạ ơn Chúa vì những phước lành dư dật của Ngài ban cho Hội Thánh và con cái Chúa.

Huỳnh Tiến Đạt

Đức Tin trong Sự Cầu Nguyện

Trình bày: Nguyễn Phước Khánh

Becoming a **CHURCH**

with a **Global Perspective**

Trong năm 2010, Ban Thanh Thiếu Niên của Hội Thánh Báp-tít Nước Sống đã gây quỹ bằng bán Garage sale. Được biết hoàn cảnh khó khăn, thiếu thốn của các bạn thiếu niên, thiếu nhi tại các Hội Thánh sắc tộc ở Việt Nam, Ban Thanh Thiếu Niên đã đồng ý dâng toàn bộ số tiền thu được cho các bạn tín hữu tại Việt Nam. Đây là một hành động tốt đẹp, bày tỏ tinh thần hiệp một của Hội Thánh Chúa trên thế giới. Số tiền dâng này được chia cho nhiều Hội Thánh sắc tộc tại Việt Nam, từ Đắc-Nông, Ninh Thuận và đến tận Quảng Trị. Sau đây là một số hình ảnh.

Hình 1: Thiếu nhi Hội Thánh sắc tộc Rắc-lây tại Thuận vui mừng với gói bánh kẹo nhỏ trong tay

Thiếu Niên Hội Thánh sắc tộc Ma-nông tại

Hình 4: Thiếu nhi Hội Thánh sắc tộc Bru tại Buôn-Mé-Thuột

Hình 5: Thiếu nhi Hội Thánh sắc tộc Bru tại Quảng Trị

Hình 6: Thiếu nhi Hội Thánh sắc tộc Bru làng Cheng, Hương Hóa

Xin cảm ơn và khích lệ tinh thần hy sinh và hiệp một của toàn Ban Thanh Thiếu Niên của Hội Thánh Báp-tít Nước Sống.

những

Bước Ngoặt trong cuộc sống

tôi và vợ tôi quen biết nhau từ trại tỵ nạn Hồng Kông. Với chúng tôi, năm 1991, quyết định vượt biên là bước ngoặt tưởng chừng như đáng nhớ trong đời. Nhưng không, bước ngoặt đời quan trọng, phước hạnh nhất khi mỗi người chúng tôi đã quyết định tin nhận Chúa Jesus Christ và mời Ngài làm chủ đời sống mình. Từ đây, đời sống tâm linh chúng tôi được đổi thay từ tối tăm bước qua sáng láng. Cuộc sống dường như bế tắc, bất an, vì hoàn cảnh đầy những biến động nhất trong lịch sử người tỵ nạn: cưỡng bức hồi hương, biểu tình, tuyệt thực, phe đảng đánh nhau. Nhưng dưới bóng cánh toàn năng của Chúa, chúng tôi được chở che và sự bình an thật của Ngài không thể nào diễn tả được, luôn vượt quá những gì chúng tôi cầu xin và suy tưởng. Thật như lời Kinh Thánh bày tỏ, “Sự bình an của Đức Chúa Trời vượt quá mọi sự hiểu biết, sẽ giữ gìn lòng và ý tưởng anh em trong Đức Chúa Jêsus Christ.” Philip 4:7

Thời gian tựa như bóng câu qua cửa sổ. Đã hơn 12 năm định cư trên đất Mỹ, tôi tưởng chừng như mới hôm qua vì ký ức của những giây phút đầu tiên đặt chân đến phi trường Portland trong sự đón chào yêu thương nồng ấm của Hội Thánh Nước Sống vẫn in sâu trong tâm trí vợ chồng chúng tôi. Nhiều điều đã đổi thay, tuổi tác chồng chất, tóc cũng đã thêm nhiều sợi bạc. Nhưng tình yêu thương, sự phước hạnh, chăn giữ và sự ban cho của Đức Chúa Trời trên gia đình chúng tôi vẫn không bao giờ thay đổi. Chúng tôi đồng thanh với sứ đồ Phao-lô dâng lời “Tạ ơn Đức Chúa Trời, vì sự ban cho của Ngài không xiết kể!” II Cô-rinh-tô 9:15

Tháng 7 năm 1998, Chúa đã kết hợp chúng tôi nên nghĩa vợ chồng. Sau hôn nhân, ước mơ có con cái là chuyện thường tình. Vì con cái là kết quả bông trái của tử cung, phần thưởng Chúa ban cho. Thế nhưng, phải hơn 6 năm trong sự bèn đỗ cầu nguyện và hết lòng nhờ cậy Chúa mới có con gái đầu lòng. Mặc dù sau những lần khám nghiệm, bác sĩ cho biết trong tử cung của vợ tôi có một bướu, một u nang có thể ảnh hưởng đến việc thai nghén. Chúng tôi vô cùng lo lắng, vì cơn đau bụng của vợ tôi

kéo dài trong nhiều năm. Một lần vợ tôi được nhắc nhở qua một vị Mục sư trên Ti-vi với câu Kinh Thánh Gia-cơ 5:14-15 “Trong anh em có ai đau ốm chẳng? Hãy mời các trưởng lão Hội Thánh đến, sau khi nhân danh Chúa xức dầu cho người bệnh đoạn, thì các trưởng lão hãy cầu nguyện cho người. Sự cầu nguyện bởi đức tin sẽ cứu kẻ bệnh, Chúa sẽ đỡ kẻ ấy dậy; nếu kẻ bệnh có phạm tội, cũng sẽ được tha.” Chúng tôi mời Mục sư quản nhiệm, và một số con cái Chúa trong Hội Thánh đến cầu nguyện đặc biệt. Cảm ơn Chúa, sau lần cầu nguyện vợ tôi không còn đau bụng cho đến ngày nay. Chúa là Đấng Quyền Năng, Ngài làm được mọi sự. Năm 2004, đưa con đầu lòng cất tiếng chào đời, xinh xắn, khỏe mạnh và dễ thương. Đây là báu vật Chúa ban cho nên chúng tôi đặt tên cháu là Bảo Hân để dâng lời tạ ơn Chúa trong sự vui mừng khôn xiết kể. Sau khi bé Bảo Hân chào đời, chúng tôi càng kinh nghiệm hơn thời điểm ban cho của Chúa thật là hoàn hảo. Vì khi chúng tôi vừa học xong thì có con. Hơn một năm sau, vợ tôi mang thai cháu bé thứ hai. Tôi quá bận rộn, nên những lần gặp bác sĩ khám thai nhi, vợ tôi tự lái xe, tự lo liệu. Trong khi, nàng vừa đi làm công việc căng thẳng, phải đi công tác, huấn luyện ngoài tiểu bang, lại thêm kẹt xe mỗi ngày, rồi chăm sóc con gái nhỏ. Nhưng Chúa đã luôn thêm sức cho vợ tôi cách đặc biệt, không đau ốm gì trong suốt thời gian mang thai và cháu bé thứ hai chào đời khỏe mạnh, dễ thương. Chúng tôi đặt tên cho cháu là Linh Hân. Quả thật, đây là Linh của sự Hân Hoan Vui Mừng tràn ngập trong gia đình. Hội Thánh có thêm viên ngọc đẹp rông.

Năm 2003, Mai Thảo cháu của chúng tôi đến tiểu bang Ohio học lớp 11, High School theo chương trình: Giao Lưu Văn Hóa. Visa của cháu thuộc diện J1, chỉ được học một năm sau đó phải về lại Việt Nam. Lòng ao ước của gia đình anh chị tôi cũng như cháu là muốn được tiếp tục ở lại Mỹ để học hành. Khi Visa của Thảo gần hết hạn, chúng tôi đã gọi điện thoại nhiều văn phòng luật sư người Việt chuyên về luật di trú ở California, ở Texas để trình bày và nhờ xem xét để làm giấy tờ thủ tục. Nhưng tất cả đều trả lời: không được. Lòng chúng tôi rất lo lắng. Vợ chồng chúng tôi dốc đổ trong sự cầu nguyện, xin Chúa mở đường. Chúng tôi cũng liên lạc với các trường Private High Schools cũng như Public High Schools ở Portland và các vùng phụ cận. Các trường cũng trả lời không được. Một ngày kia, chúng tôi liên lạc với một trường Private Lutheran High School ở Gresham. Tạ ơn Chúa, người đặt trách chương trình du học sẵn lòng hướng dẫn. Chúng tôi làm hẹn đến văn phòng trường để gặp và trình bày. Sau khi nói chuyện, chúng tôi biết là bà cũng chưa bao giờ chuyển đổi visa cho học sinh du học như trường hợp này.

Linh Hân & Bảo Hân

“những ơn phước ngọt ngào sau bước ngoặt đổi đời trong Chúa”

Nhưng bà khuyên chúng tôi cứ làm hết tất cả những giấy tờ yêu cầu của Sở Di Trú (INS) và gửi đi. Tất cả giấy tờ chính chúng tôi làm gửi đi chứ không phải nhà trường làm. Nên trường không bảo đảm gì hết.

Sau khi hồ sơ gửi đi, chúng tôi hồi hộp, nôn nóng chờ đợi kết quả. Mỗi ngày đi làm về, việc đầu tiên là kiểm tra thùng thư để xem có thư của Sở Di Trú không. Đợi chờ đến đầu tháng 9, chỉ còn mấy ngày nữa là bắt đầu năm học, cũng như visa sẽ hết hạn, cháu Thảo mới nhận được thư của Sở Di Trú chấp thuận chuyển đổi visa từ J1 sang F1 để hợp pháp tiếp tục ở lại Mỹ học hành. Ngày Thảo nhận được quyết định, gia đình chúng tôi vui mừng trong nước mắt và hết lòng cảm tạ ơn Chúa vô cùng. Năm sau, Dũng em ruột Thảo cũng tương tự như trường hợp Thảo. Dũng cũng phải trải qua những trở ngại khó khăn tưởng như không được. Chúng tôi chỉ biết dâng trình sự trực trặc của Dũng lên cho Chúa. Tạ ơn Chúa đã thương xót, mở đường và Dũng cũng được ở lại Mỹ hợp pháp để học tiếp tục học hành. Nhưng bước ngoặt thay đổi quý báu, phước hạnh hơn hết là hai cháu đã tiếp nhận Chúa làm chủ đời sống mình. Hai cháu yêu mến Chúa và sốt sắng dự phần trong công việc gây dựng nhà Chúa.

Hơn 12 năm, sống sinh hoạt trong Hội Thánh Baptist Nước Sống, gia đình chúng tôi luôn tạ ơn Chúa vì những gì Ngài đã làm qua con cái của Ngài để nâng đỡ khích lệ khi chúng tôi phải đương đầu với những thử thách khó khăn. Đặc biệt, đầy tớ Chúa, ông đã sống một đời sống tận hiến hy sinh. Mục sư đã hết lòng, âm thầm, bền bỉ trong sự cầu nguyện cho gia đình chúng tôi cũng như từng con cái Chúa khác. Nhất là việc thai nghén cũng như bệnh của vợ tôi. Hơn 20 năm trong chức vụ, Mục sư Quản Nhiệm chưa một lần có một kỳ nghỉ vacation hay đi xa. Chưa bao giờ ông đòi hỏi bất cứ nhu cầu nhỏ nào từ Hội Thánh. Tấm lòng, sự hy sinh quả thật lớn lao. Dân sự không chỉ được nuôi bằng lời Chúa nhưng cũng được nuôi bằng tấm lòng yêu mến chăm sóc của đầy tớ Ngài. Cuộc đời, và chức vụ của ông là tấm gương sáng: đơn sơ, khiêm nhường, tận hiến, hy sinh vì công việc Hội Thánh. Hiếm khi có vị Mục sư nào khi đã ở tuổi 80, vẫn còn sức khỏe để chần dặt bầy chiên. Giúp sức cho Mục sư, như là cánh tay phải thì không thể nào không nhớ đến công khó của cô Đào. Đời sống cô là khuôn mẫu cho nhiều người noi theo và cảm phục. Nhu mì, yêu thương, tận tâm, tận lực lo cho công việc Hội Thánh trong suốt 20 năm qua. Chăm sóc, lo lắng cho từng người như bà mẹ già chăm sóc đàn con. Cô đã lo cho chúng tôi những bữa ăn ngon sau những kỳ thi cuối khóa căng thẳng. Cô đã cười, đã vui với những thành công của từng gia đình một và cũng đã khóc, đã tuôn trào giọt lệ khi dân sự Chúa phải trải qua những thất bại, khó khăn, nản lòng, lùi bước. Nguyện xin Chúa ban thêm sức mới cho Mục sư cũng như cô Đào trong tuổi già sức yếu. Luôn có được năng lực từ chính Ngài để sống vui, sống khỏe, sống đắc thắng cho sự vinh hiển của Chúa.

“Biến đổi hết mọi điều, tâm hồn nay được trắng trong khi Giê-xu ngự vào cõi lòng.” Lời bài hát thật ngọt ngào và gia đình chúng tôi đã luôn kinh nghiệm được những ơn phước ngọt ngào sau bước ngoặt đổi đời trong Chúa. Trọn đời sống gia đình chúng tôi, sự phước hạnh và sự thương xót của Chúa sẽ theo luôn. Chúng tôi sẽ ở trong nhà Đức Giê-hô-va cho đến muôn đời. A men

Portland tháng 3 năm 2011

Gia đình Vàng Đà

Our Families

Gia Đình

Hội Thánh Baptist Nước Sống

"Đi đi! Đi ra khỏi nhà này! Lên Nhà thờ mà ở đi! Tao không có đứa con nào như mày! Đồ mất dạy! Đồ không cha không mẹ, không ông bà, không tình nghĩa". Liên sau câu mắng chửi nặng nề đó, toàn bộ quần áo sách vở của nó bị quăng ném ra ngoài sân. Tưởng chừng như câu mắng chửi và hình ảnh lộn xộn ngày hôm đó sẽ mãi là một kí ức đau thương trong lòng nó; thế mà hôm nay, khi nhớ về điều đó không còn làm cho nó thấy tổn thương đau lòng nữa mà là một điều gì đó nó không diễn tả được. Và... nó chỉ biết cúi đầu tạ ơn Chúa!

Tuổi thiếu niên của nó là cả một chuỗi ngày năng động được lớn lên trưởng thành trong nhà Chúa, trong sự dạy dỗ vâng phục trong lời Chúa. Nhưng đó cũng là những chuỗi ngày của sự dối gạt và lén lút. Dối gạt ba mẹ để đi Nhà thờ, nếu ba mẹ không cho thì lén lút đi. Vì ba mẹ nó không tin Chúa.

Ngày qua ngày, nó đã đi Nhà thờ với những ước ao và ganh tỵ trong lòng. Nó ước ao được đi Nhà thờ với ba mẹ, được ba mẹ nhìn thấy nó đàn hát, thấy nó tập kịch, thấy nó ôm gói quà thi Kinh Thánh thật to, thật hãnh diện... Nó ganh tỵ với các bạn đồng lứa khi được đi Nhà thờ cùng ba mẹ, hễ làm điều gì chút xíu là được ba mẹ khen, hễ đau bệnh chút xíu là được ba mẹ cầu nguyện... Còn nó, cái gì cũng một mình. Có lúc nó thầm hỏi Chúa: "Tại sao con không phải sinh ra trong gia đình của Mục sư, Truyền đạo, hoặc con của một ông Chấp sự trong Hội Thánh?" Câu hỏi đó trong sự ầm ức ganh tỵ không được Chúa trả lời trong suốt 12 năm.

Một ngày, ba nó muốn nó dọn dẹp bàn thờ ông bà Nội để chuẩn bị ngày giỗ ông Nội nó. Nó đã không làm vì giỗ kỵ không phù hợp với niềm tin của nó. Thế là nó đã làm cho ba nó giận, giận đến mức ông đã không nói chuyện với nó suốt sáu tháng. Nó đã sai mà không biết mình sai. Vì ba nó là người con

hiếu thảo nên mới thờ cúng ông bà như vậy. Thế mà nó đã giận ba. Những ngày sau đó, có những con cái tôi tớ Chúa khuyên nó trong sự vâng phục. Bấy giờ Lời Chúa nhắc nhở nó "hãy hiếu kính cha mẹ người trên đất". Nó không còn giận ba nó nữa mà thấy thương ba mẹ. Nếu ba mẹ tin Chúa thì đã khác rồi... Với suy nghĩ đó, nó bắt đầu biết cầu nguyện cho ba mẹ vì tin rằng "một người tin cả nhà được cứu."

Cảm ơn Chúa! Sáu tháng nặng nề trôi qua. Mối quan hệ giữa nó và ba nó cải thiện dần dần. Và với lời cầu nguyện nghiêm túc của nó, Chúa đã làm việc và can thiệp trên mối quan hệ của nó và ba. Tuy ba mẹ vẫn chưa tin Chúa nhưng lại dễ dàng hơn với nó. Nó ít nói dối và lén lút hơn trong việc đi sinh hoạt Nhà thờ.

Ngày qua ngày, nó vẫn bền lòng cầu nguyện cho ba mẹ. Tuy nhiên, nó chưa bao giờ chính thức làm chứng cho ba mẹ về Chúa. Thật không dễ làm điều đó chút nào vì nó chỉ là một cô bé con mới lớn. Một cô bé con như nó làm sao mà không mắc phải sai lầm. Và như thế, hình ảnh Chúa qua đời sống nó có lúc tỏa sáng, nhưng cũng có lúc chính nó làm cho mờ nhạt.

Ngày qua ngày! Mười hai năm nó vẫn đi Nhà thờ một mình, tin Chúa công khai một mình, nhưng hầu việc Chúa thầm lặng một mình mà không có lời khích lệ, động viên hay cầu nguyện nào từ gia đình. Cho đến một ngày Chúa cho nó gặp anh, một thanh niên yêu mến Chúa và sốt sắng hầu việc Chúa. Nó bắt đầu có người chia sẻ và động viên trong niềm tin và trong sự hầu việc Chúa. Và nó không còn cầu nguyện một mình cho ba mẹ mà luôn được cầu nguyện cùng anh trong tình yêu và trong sự ấm áp. Chúa đã kết hiệp nó cùng anh. Sự kết hiệp này là sự trả lời tuyệt vời của Chúa dành cho nó.

Một sự trả lời khác nữa là nó ao ước dùng đời sống mình để làm chứng cho ba mẹ nhưng nó đã luôn thất bại vì những vấp phạm của một cô bé con. Bây giờ, cùng với anh, nó trưởng thành hơn. Nó tự hào trong cuộc hôn nhân của mình vì trong cả dòng họ, nó là người duy nhất kết hôn với một người yêu mến Chúa thật sự. Nó ao ước dùng đời sống hôn nhân của mình, đời sống được Chúa chúc Phước và tể trị để cho ba mẹ thấy chỉ có sống trong sự vâng phục và kính sợ Chúa mới hạnh phúc trọn vẹn. Cùng với anh, nó đã có đời sống Đạo tốt. Mỗi ngày, ba mẹ dần thấy Chúa qua đời sống vợ chồng nó.

Cuối cùng cho sự trả lời mà nó tìm kiếm là một người dám mở miệng làm chứng cho ba mẹ nó, điều mà nó luôn luôn sợ hãi và ám ảnh. Và đó chính là anh, người mà nó nghĩ như một cứu cánh cho gia đình. Anh đã yêu thương gia đình nó và nặng lòng về linh hồn ba mẹ nó. Cùng với cách sống mẫu mực của một người con trong nhà Chúa, anh luôn mạnh dạn làm chứng cho ba mẹ. Những lúc gia đình nó đối diện với nan đề, anh luôn chia sẻ và cầu nguyện cho ba mẹ. Cảm ơn Chúa, từ trong chính con người anh và cuộc sống kính sợ Chúa của anh, anh được niềm tin từ ba mẹ nó. Cho đến một ngày, khi ba mẹ nó gặp nan đề lớn trong cuộc sống và có thể là biến cố lớn nhất có thể phá vỡ cuộc sống hôn nhân ba mẹ nó, họ chịu lắng nghe anh. Anh đã chia sẻ về một Cứu Chúa yêu thương và tha thứ cho ba mẹ. Và lần là, sự yêu thương và tha thứ đó xâm lấn tâm hồn ba mẹ nó. Ba mẹ trải lòng mình nghe lời Chúa qua môi miệng anh và cầu nguyện cùng anh. Nó nhớ hoài như in cái buổi khuya ba mẹ nắm tay nó và anh cầu nguyện xin Chúa tha thứ và ngự vào lòng. Và nó nhớ hoài như in cái lần đầu tiên ba nó "tập" cầu nguyện theo anh trong những tiếng "bập bẹ" như đứa trẻ con tập nói. Và ba mẹ tin nhận Chúa từ ngày đó. Mười hai năm kể từ ngày nó bắt đầu biết cầu nguyện cho ba mẹ,

bây giờ nó đã nhận sự trả lời trọn vẹn của Chúa. Nó đã và vẫn luôn tin rằng "một người tin cả nhà được cứu" khi Chúa dùng chính mình cầu nguyện cho cả nhà.

Cho đến giờ này, ngồi nghiệm lại tuổi thơ của mình, nó thấy thật là trẻ con và ngu ngốc khi có những sự ganh tỵ. Nó chỉ biết cảm ơn Chúa. Vì nó nghĩ rằng, nếu tuổi thơ nó là chuỗi ngày trong một gia đình tin kính Chúa, chắc gì nó đã tranh thủ học hỏi và lớn lên trong lời Chúa. Vì phải chăng cái gì có quá dễ dàng người ta sẽ khó mà trân quý? Đến bây giờ nó nhận ra chương trình và mục đích của Chúa. Mọi sự xảy đến đôi khi trong nước mắt, nhưng đó là điều Chúa cho phép để cứu trọn gia đình nó. Cảm ơn Chúa vì chương trình kì diệu và tốt đẹp của Ngài.

Nó sẽ không bao giờ quên cái lần bị ba đuổi ra khỏi nhà cùng những mớ hỗn độn trước sân nhà ngày hôm đó. Nhưng cái còn trong kí ức nó không phải là sự ám ảnh như trước kia, mà đó là hình ảnh để nó luôn được khích lệ rằng "sự thử thách trăm bề thoát đến cho anh em như một cơn buồn bã nhưng đến cuối cùng sinh ra bông trái của sự vui mừng." Và nó chỉ luôn biết cúi đầu cảm ơn Chúa vì cơn bông trái Chúa cho nó mãi đến tận bây giờ. Amen.

NGỌC BÍCH

(chỉ như một lời khích lệ cho những anh em tin Chúa một mình)

gia đình anh chị Lâm Hùng

Lời Trẻ Con

Nhà có khách, cậu út trong nhà phá quá nên bị mẹ phạt ngồi ăn riêng trên một bàn nhỏ trong góc phòng. Khi mọi người cầu nguyện xong sửa soạn dùng bữa thì nghe cậu bé cất tiếng cầu nguyện:

- Lạy Chúa! Con cảm ơn Chúa vì Chúa lo liệu cho con. Con cảm ơn Chúa vì Ngài đã dọn bàn cho con trước mặt kẻ thù nghịch con!

truyện cười

Favorite Verses

- Nguyên mắt Chúa ngày và đêm đoái xem nhà này (II Sử ký 6:20)
- Tôi làm được mọi sự nhờ Đấng ban thêm sức cho tôi (Phi-líp 4:13)
- Phước cho người nào chẳng theo mưu kế của kẻ dữ, chẳng đứng trong đường tội nhân, không ngồi chỗ của kẻ nhạo báng (Thi thiên 1:1)
- Hầu cho, như có lời chép rằng: Ai khoe mình, hãy khoe mình trong Chúa (I Cô-rinh-tô 1:31)
- Lòng yêu thương phải cho thành thật. Hãy góp sự dữ mà mến sự lành (Rô-ma 12:9)
- Phải bỏ khỏi anh em những sự cay đắng, buồn giận, tức mình, kêu rêu, mắng nhiếc, cùng mọi điều hung ác (Ê-phê-sô 4:31)
- Hãy xin, sẽ được; hãy tìm, sẽ gặp; hãy gõ cửa, sẽ mở cho (Ma-thi-ơ 7:7)
- Mỗi buổi sáng thì lại mới luôn. Sự Thành tín Ngài là lớn lắm (Ca Thương 3:23)
- Quyền sách này chớ xa miệng người... (Giô-xuê 1:8)
- Vậy, tôi là kẻ tù trong Chúa, khuyên anh em phải ăn ở một cách xứng đáng với chức phận mà Chúa đã gọi anh em, phải khiêm nhường đến điều, mềm mại đến điều, phải nhịn nhục, lấy lòng thương yêu mà chịu nhau, dùng dây hòa bình mà giữ gìn sự hiệp một của Thánh Linh. (Ê-phê-sô 4:1-3)
- You will seek me and find me when you seek me with all your heart. (Jeremiah 29:13)
- Ta đã viết những điều này cho các con, hầu cho các con biết mình có sự sống đời đời, là kẻ nào tin đến danh con Đức Chúa Trời. (I Giăng 5:13)
- Nhưng ai ghét anh em mình và không biết mình thì ở trong sự tối tăm, làm những việc tối tăm, và không biết mình đi đâu vì bóng tối tăm đã làm mù mắt người. (I Giăng 2:11)
- Chớ lo phiền chi hết... (Phi-líp 4:2)
- Ru-tơ thưa rằng: Xin chớ nài tôi phân rẽ mẹ; vì mẹ đi đâu, tôi sẽ đi đó; mẹ ở nơi nào, tôi sẽ ở nơi đó. Dân sự của mẹ, tức là dân sự của tôi; Đức Chúa Trời của mẹ, tức là Đức Chúa Trời của tôi; mẹ thác nơi nào, tôi muốn thác và được chôn nơi đó. Ví bằng có sự chi khác hơn sự chết phân cách tôi khỏi mẹ, nguyện Đức Giê-hô-va giáng họa cho tôi! (Ru-tơ 1:16-17)
- Chớ để người ta khinh con vì trẻ tuổi, nhưng hãy lấy lời nói, nét làm, sự yêu thương, đức tin và sự tinh sạch mà làm gương cho các tín đồ. (Ti-mô-thê 4:12)
- Kia anh em ăn ở hòa thuận nhau, thật tốt đẹp thay. (Thi thiên 133:1)
- Hãy kêu cầu ta, ta sẽ trả lời cho; ta sẽ tỏ cho người những việc lớn và khó, là những việc người chưa từng biết. (Giê-rê-mi 33:3)
- Vì Đức Chúa Trời yêu thương thế gian, đến nỗi đã ban Con Một của Ngài, hầu cho hễ ai tin Con ấy không bị hư mất mà được sự sống đời đời. (Giăng 3:16)

câu gốc thích nhất của các con cái Chúa

VỮNG LÒNG

gây dựng HỘI THÁNH

Trong cuộc sống chúng ta, có những điều tình cờ thật bất ngờ. Khi chồng tôi chuyển công tác đến Mississippi, rất ngạc nhiên khi có một Mục sư gọi điện thoại mời chúng tôi đến nhóm ở Hội Thánh tư gia của ông. Vị Mục sư đó biết được số điện thoại của chúng tôi vì ông tình cờ quen được một người bạn của chúng tôi ở California. Ngày đầu tiên đến nhóm, tôi vô cùng ngạc nhiên và thất vọng vì Hội Thánh chỉ có sáu bảy người nhóm lại tại tư thất của Mục sư. Không khí nhóm họp thật buồn tẻ. Thấm thoát đã gần hai năm trôi qua, giờ đây Hội Thánh đã có gần được bốn chục người, phòng ốc khang trang với thiết bị hiện đại. Bước theo Chúa mỗi ngày, Chúa dạy cho tôi được một điều: mọi sự tình cờ đều nằm trong dự tính và mục đích của Chúa. Chẳng phải vì sự tình cờ mà vợ chồng tôi đến với Hội Thánh này, nhưng vì Ngài muốn đặt để và cho chúng tôi cơ hội để hầu việc Ngài tại đây. Và cũng chẳng phải vì sự tình cờ mà bảy năm trước, Ngài đã mang tôi đến Hội Thánh Nước Sống tại Portland. Năm năm cùng đi và hầu việc Chúa tại Hội Thánh Nước Sống, Ngài đã chọn cho tôi một “chỗ đất tốt” để nuôi dưỡng và rèn luyện đức tin.

Hội Thánh Nước Sống là nơi đức tin tôi đã nảy mầm và được vun bón bằng tình yêu thương của những ông bà anh chị em trong Hội Thánh. Khi vừa mới đặt chân đến Hội Thánh, tôi tự hỏi sao những người ở đây thật quá tốt. Họ không giống như những người ngoài Hội Thánh mà tôi vẫn thường gặp. Lúc tôi không có xe, các anh chị thanh niên sẵn lòng đưa đón. Những lúc xe hư và nằm đường, có người sẵn lòng đến sửa chữa. Những lúc dọn nhà, mọi người đồng lòng đến phụ giúp. Thậm chí, khi không có chỗ ở, thì cũng chính những thành viên trong Hội Thánh đã rộng rãi tiếp đón tôi. Chính tại Hội Thánh Nước Sống, tôi đã nhận lãnh được nguồn suối yêu thương tuôn chảy từ Chúa qua mỗi người và tuôn đổ lên chính tôi.

Tại Hội Thánh Nước Sống, đức tin tôi lớn lên giữa những người hầu việc Chúa hết lòng. Có những người thức thâu đêm để chuẩn bị trang phục hoạt cảnh vào những dịp lễ. Có những người không quản khó khăn, mệt mỏi, thức khuya, dậy sớm để chuẩn bị các món ăn ngon khi Hội Thánh có nhu cầu. Có những người sau một ngày dài làm việc mệt mỏi, thay vì về nhà nghỉ ngơi thì lại chạy thẳng

đến Nhà thờ để lo công việc Chúa. Những người hy sinh thầm lặng và không hề than thở. Những tấm gương sáng ấy ẩn tượng trong tâm trí tôi.

Tại Hội Thánh Nước Sống, tôi học hỏi được tinh thần lãnh đạo và sự hiệp một của các anh chị Thanh niên. Đức Chúa Trời đã đặt để những con người với các tài năng khác nhau và tính tình khác nhau. Nhưng sự khác biệt đó tạo thành một sự hòa hợp hoàn hảo thống nhất. Với tấm lòng hiệp một, Hội Thánh đã tổ chức được những chương trình Thánh nhạc, Giáng Sinh, trại hè... rất quy mô và gây dựng được đức tin cho nhiều người.

Tất nhiên, mọi việc không phải lúc nào cũng suôn sẻ và bình yên. Có những bất đồng ý kiến và mâu thuẫn diễn ra giữa anh em trong Hội Thánh. Và đó cũng chính là lúc tôi học được bài học tha thứ, hạ mình, cảm thông để nâng đỡ nhau, mang lấy gánh nặng cho nhau thay vì chỉ trích và đoán xét. Cứ sau mỗi trận mưa gió, bão bùng thì rễ đức tin càng đâm sâu hơn. Và dần dần Hội Thánh trở nên một gia đình lớn thân thương của tôi.

Chính tại nơi đó, tất cả những điều tôi học hỏi và tiếp thu, ích lợi cho công việc Chúa những nơi tôi đến. Dù bất cứ nơi đâu, Hội Thánh là nơi Chúa đã thành lập và đặt để mỗi chúng ta, chứ không phải là nơi chúng ta tự chọn. Cũng như chẳng phải chúng ta chọn Chúa, nhưng chính Ngài đã chọn và cứu chúng ta cho những mục đích của Ngài khi sống trên đất. Nhân dịp kỷ niệm 20 năm thành lập Hội Thánh Nước Sống, tôi muốn cảm ơn Chúa đã mang tôi đến với Hội Thánh. Cảm ơn những ông bà, anh chị em đã luôn sát cánh nâng đỡ và chở che tôi những bước đầu chập chững trong Chúa. Cảm ơn những tấm gương sáng vì đức tin tôi được gây dựng. Và cảm ơn Mục sư Nguyễn Châu Hóa, cùng ban chấp hành Hội Thánh, những người làm việc, hy sinh thầm lặng để nước của Đức Chúa Trời được vinh hiển!

Thảo Mai

CHÚA

Thành Tín

Thấm thoát đã gần tròn 20 năm trôi qua, gia đình chúng tôi gồm có: Mẹ tôi, tôi, một em trai, và một em gái, được đến định cư tại Portland, Oregon vào những ngày đầu của mùa Giáng Sinh 1991. Tạ ơn Chúa là Đấng Thành Tín, Đấng luôn tiếp trợ gia đình chúng tôi đủ mọi nhu cầu tâm linh lẫn vật chất. Chúa đặt để chúng tôi trong nhà của Chúa - Hội Thánh Báp-tít Nước Sống. Chúa dùng Mục sư, Thầy tớ Chúa, tận tụy chăm sóc, hướng dẫn, nâng đỡ, và khích lệ từng gia đình con dân Chúa. Được nuôi dưỡng bằng Lời Chúa qua Mục sư - người chăn bầy - gia đình chúng tôi mỗi ngày càng vững vàng trong đức tin và tiến bước theo Chúa.

Đến Mỹ vốn vẹn có bốn người, nay Chúa cho mẹ chúng tôi có thêm hai dâu và ba cháu nội. Chúa cho tôi một người vợ hiền, đảm đang và tin kính yêu mến Chúa. Gia đình thuận vợ thuận chồng nuôi dạy hai con: một gái và một trai. Với ân tứ Chúa cho trong tuổi thiếu niên, hai cháu sớm biết dâng tiếng đàn tiếng hát trong các Lễ Thờ phụng Chúa. Nuôi mình bằng sự thành tín Chúa, vợ chồng chúng tôi đặt lòng tin cậy Chúa, luôn cầu hỏi ý Chúa trong mọi toan tính. Tạ ơn Chúa, Ngài đã chỉ dẫn từng bước một trong công việc làm ăn sinh sống của vợ chồng chúng tôi. Từ chỗ thuê nhà để ở, Chúa cho chúng tôi một căn nhà và một cửa tiệm. Mỗi ngày được sự tiếp trợ từ nơi Chúa. Nhưng vì con cái càng lớn nên nhu cầu đưa đón và chăm sóc càng nhiều. Vợ chồng chúng tôi đặt vấn đề cầu nguyện; xin Chúa cho có một căn nhà vừa để ở vừa để làm cửa tiệm, để thuận tiện cho công việc làm cũng như nuôi dạy, chăm sóc con cái chúng tôi. Gần tròn hai năm sau, qua bao khó khăn chồng chất, tạ ơn Chúa đã đáp lời cầu xin mở đường cho chúng tôi mua được căn nhà. Tại căn nhà này, cửa tiệm Unique Beauty Salon đầy đủ tiện nghi được khai trương, thỏa lòng mong ước, vượt quá khả năng suy tưởng của vợ chồng chúng tôi.

Cuộc sống tuy phải trải qua những thăng trầm, nhưng dù phải gặp cảnh ngộ nào, vợ chồng chúng tôi vững tin nơi Chúa. Câu Kinh Thánh Thi-thiên 34:10 luôn nhắc nhở: “Sự tử tở bị thiếu mồi và đói, nhưng người nào tin cậy nơi Đức Giê-hô-va, chẳng thiếu của tốt gì.”

Nhìn lại chặng đường dài đã qua, gia đình chúng tôi không ngớt tạ ơn Chúa. Chúng tôi biết ơn Mục sư là Người Chấn Bầy đã truyền dạy Lời Chúa và nuôi nấng trưởng dưỡng con cái trong đức tin thờ kính Chúa.

Nhìn tới, đường còn dài và còn nhiều thách thức, gia đình chúng tôi quyết một lòng đồng thanh với Giô-suê: “Tôi và cả nhà chúng tôi chỉ thờ phượng và hầu việc Đức Giê-hô-va.”

Đời sống cá nhân vợ chồng con cái chúng tôi không thể không có Chúa là Cha Từ Ái làm chủ. Gia đình chúng tôi không thể thiếu vắng Mục sư, tôi tớ Chúa, người được Chúa sai dùng coi sóc nhà Chúa. Chúng tôi hòa hiệp với anh chị em mình trong Chúa và cùng gánh vác gánh nặng của nhau. Tạ ơn Chúa, tôi không có tài tức cảnh thành thơ, không có tài nói năng lưu loát, nhưng Chúa cho tôi hát được để ca ngợi Chúa là Đấng Tạo Hóa Toàn Năng và cũng là Đấng Yêu Thương. Khi đứng trước cảnh thiên nhiên hùng vĩ, tôi tự thấy mình quá ư nhỏ bé, dễ phạm điều răn, mệnh lệnh Chúa, nhưng Chúa vẫn đoái thương.

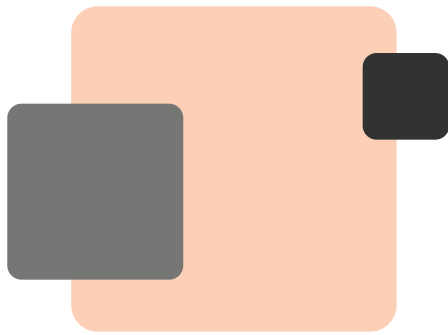
Gia đình chúng tôi đồng lòng thưa với Chúa: “Chúa đã cho mình biết bao điều tốt, còn mình đã làm gì cho Chúa chưa?”

Gia đình Châu Tâm

gia đình anh chị Phạm Đăng Châu

*Chúa đã cho mình biết
bao điều tốt, còn mình đã
làm gì cho Chúa chưa?*

WHO *Changed* our lives

My family and I came from Vietnam, a country where we rarely heard about Jesus Christ and did not even have opportunities to go to church. In every occasion, we went to pagoda and prayed to the gods. However, we still worried about everything and always felt uncertain about our lives. We tried to look for the right path, which would supposedly lead us to the real God; but we could not find it. Thus, we asked ourselves: “Where and/or who is the true God?”

After waiting for eight years, my family was able to come to America. We were very excited in the beginning because we could see other family members again after being apart for so long. However, after coming to a new country, we were shocked. We had to start our lives all over again from learning a new language, practicing a new culture, learning how to drive, and finding new jobs. After being in America for merely three years, I still clearly remember the times we had struggled and I’m glad it is over. At times we wanted to give up, however we did not know why we always felt a spiritual power inside us – it gave us strength to overcome these challenges. We did not know what it was until the day we acknowledged and invited Jesus Christ in our life as our Savior.

We have been going to church ever since. We have learned that Christ is the Creator of this universe and because of his crucifixion, we are saved. “Indeed, under the law almost everything is purified with blood, and without the shedding of blood there is no forgiveness of sins.” (Hebrews 9:22). Jesus’ salvation for us is amazing. We are very thankful for his forgiveness of our sins. The love Jesus has for us cannot be described because it is too vast. Jesus’ love, forgiveness, salvation, and sacrifice are ours because we are his children. Being called his “children of God” is an honor for all of us. Thus, we should obey God, worship Him, and adore Him until the day we see Him again.

Living and walking with God always bring us happiness and satisfaction. God gave my family and me strength to do what we are intended to do. Every time my family and I deal with difficulties, we believe that “those who hope in the Lord will renew their strength. They will soar on wings like eagles; they will run and not grow weary, they will walk and not faint.” (Isaiah 40:31). God has bestowed on my family and me a very good life. Although we are not wealthy when compared to others, we are very happy with our lives. I also want to thank God for giving me the ability to do well at school and keeping my parents healthy while sustaining stable jobs. We are the luckiest people in this world to know God. My family and I are grateful for everything God has done for us. He is our true God. We love HIM.

Hallelujah! Praise the Lord!

Phan Le Thanh Hang and the Family

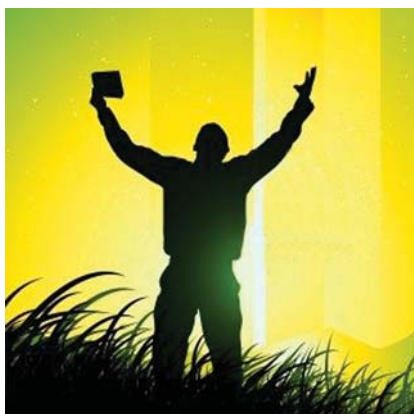
Có một gia đình kia hai vợ chồng đã già có một người con trai. Người con trai, khi lớn lên, tính khí ngang tàng, hư hỏng và trong một lần phạm tội đã bị bắt ở tù. Những ngày tháng ở trong tù, người con suy ngẫm về cuộc sống của mình và thấy thật ân hận vì những điều mình đã làm đã làm buồn lòng cha mẹ. Người con tự cảm thấy mình thật không xứng đáng với tình yêu thương cha mẹ đã nuôi nấng dạy dỗ mình.

Gần đến ngày mãn hạn tù, người con vừa mừng vừa lo lắng vì không biết cha mẹ còn chấp nhận một đứa con hư hỏng như mình trở về không. Người con bèn viết thư cho gia đình và nhắn nhủ rằng, ngày con trở về, nếu cha mẹ tha thứ và chấp nhận đứa con này thì xin cha hãy treo một tấm vải trắng trước nhà để con nhận biết đó là cái dấu cha mẹ đã tha thứ cho con mà con trở về.

Đến ngày mãn hạn tù, người con đi ra tàu trở về nhà mình. Người con dự định sẽ ngồi trên tàu đi qua nhà xem nếu có thấy mảnh vải trắng trước nhà thì sẽ xuống nhà ga kè để trở về. Nếu không thì cứ ngồi để tàu đưa đi đâu thì đi vì người con cũng không còn nơi nào để trở về nữa. Khi đoàn tàu tiến đến gần nhà cha mẹ mình, người con bồn chồn lo lắng ngóng trông về phía ngôi nhà yêu dấu. Từ đằng xa, người con thấy không chỉ một tấm vải trắng mà là cả một màu trắng phủ khắp cả căn nhà, phủ cả ngoài sân, trên hàng rào, và phủ kín cả lối đi. Người cha đã dùng vải trắng phủ kín khắp nơi với hi vọng con của mình không thể vì không chú ý mà không thấy những tấm vải trắng, dấu hiệu ông hoàn toàn tha thứ và chờ đợi người con yêu dấu của mình trở về nhà.

Ngày hôm nay, chúng ta đi bất cứ nơi đâu đều thấy dấu hiệu tha thứ của Chúa ở khắp nơi. Những thập tự giá trên nóc Nhà Thờ mỗi góc phố, những thập tự trong nhà thương, những biểu tượng của những hội từ thiện như hội chữ thập đỏ, những bạn bè hàng xóm cơ đốc nhân... Nếu chúng ta chú ý, mỗi ngày chúng ta sẽ thấy dấu hiệu này ít nhất một lần. Chúa muốn bày tỏ sự tha thứ cho tất cả những ai tin Ngài. Ngài không muốn một ai vì lơ là mà không biết đến tình yêu lớn của Ngài. Nguyên mỗi chúng ta dù đã biết hay chưa biết đến tình yêu của Ngài sẽ luôn nhận biết rằng Chúa là Đấng giàu lòng thương xót và “Đức Chúa Trời luôn ở cùng chúng ta”.

Sưu tầm Thanh Đặng

SỰ BÌNH AN *Thật*

Tạ ơn Đức Chúa Trời vì sự ban cho của Ngài khôn xiết kể (II Cô-rinh-tô 9:15). Tôi cảm tạ ơn Chúa vì khi nhìn lại cuộc đời của mình và gia đình, tôi nhận ra rằng Chúa thật sự ban phước cho tôi rất nhiều đến không kể xiết. Thật không đủ ngôn từ nào có thể nói về ơn của Chúa đã yêu thương cứu cả gia đình họ Lâm chúng tôi từ những con người tội lỗi không biết gì về Thượng Đế được trở nên con cái của Ngài. Và cũng trong ơn thương xót lớn lao ấy, mỗi ngày chính tôi và gia đình bước đi trong sự Bình An trọn vẹn, điều mà trước kia tôi đã luôn theo đuổi và tìm kiếm mà không bao giờ tìm thấy.

Sinh ra và lớn lên trong một gia đình Phật giáo, gia đình nhà chồng lại là gốc người Hoa nên việc thờ cúng đã ăn sâu trong máu tủy của chính tôi. Tôi cũng có những mong ước giản dị như bất kỳ con người bình thường nào trong thế gian, là có sự bình an trong cuộc sống. Và như những con người trong thế gian này, tôi tìm kiếm sự bình an đó trong sự giàu có của cải vật chất. Theo tiêu chuẩn nào đó, gia đình tôi có điều kiện sống sung túc lúc bấy giờ. Để chắc chắn hơn, tôi tìm đến chùa chiền thờ cúng vái lạy Phật Trời để ban cho mình sự bình an thật. Tôi đi chùa và dẫn gia đình con cái đi chùa, nhang khói cầu an và trở nên một Phật tử sùng đạo có pháp danh. Nhưng ngày qua ngày, sự giàu có và chùa chiền pháp danh không thể nào ban cho tôi sự bình an. Điều tưởng chừng giản dị đó mà tôi đã theo đuổi gần hơn nửa đời người vẫn không thể nào có được. Thay thế vào đó là những sự lo lắng đến nỗi hàng đêm tôi sợ hãi mất ngủ, rồi những sự lục đục cãi vã trong gia đình cứ ngày ngày diễn ra.

Bình an đâu không tìm thấy, mà mỗi ngày cứ chồng chất bao sự bất an. Tôi quay qua vái lạy ông Trời cho gia đình tôi được đi Mỹ với suy nghĩ đơn sơ, là qua Mỹ để tìm sự bình an. Có thể điều đó thật buồn cười nhưng tôi chấp nhận đánh đổi tất cả cho cái buồn cười đó. Tôi dùng của cải và sự khôn ngoan khéo léo của mình để làm giấy tờ cho cả một nhà chín người được có giấy đi Mỹ.

Cảm ơn Chúa, Chúa đã thương chúng tôi từ khi chúng tôi còn chưa biết đến Ngài. Năm 1992, Chúa cho gia đình tôi được rời Việt Nam, bắt đầu một hành trình mới nơi một đất nước mới. Đến bây giờ tôi thật hiểu rằng nếu Chúa không cho, thì không thể nào gia đình tôi đi được vì nhiều người giàu

có hơn, khôn ngoan hơn tôi nhiều mà họ không được đi qua xứ Mỹ này. Nhưng điều quan trọng hơn trong chuyến đi này của chúng tôi là qua đến đây, Chúa cho chúng tôi nhìn biết Chúa và tin nhận Ngài. Thật Chúa không ở đâu xa đến mức con người ta không thấy được nhưng Ngài ở gần và thật gần trong cuộc sống đời thường của chúng ta. Ngài chính là Ông Trời mà tôi đã từng vái lạy trước kia; và bây giờ tôi biết Ngài là Thượng Đế, là Chúa Cứu Thế Giê-xu đang ngự trong tôi và gia đình tôi. Sự Bình an mà tôi theo đuổi tìm kiếm thật không phải chỉ có tại nơi xứ Mỹ hay bất cứ đất nước giàu có phồn thịnh nào mà chính là ở trong Chúa, ở trong chính những con người có Chúa. Tôi biết điều đó từ khi tôi và gia đình biết Chúa và tin nhận Ngài. Lòng tôi từ đây luôn Bình An Vui Vẻ. Gia đình tôi không còn những giằng co lục đục cãi vã. Con cái tôi ngoan ngoãn chăm chỉ học hành và nên người.

Cuộc sống cứ tiếp diễn và chúng tôi

bước đi với Chúa mỗi ngày. Mỗi khi phải đương đầu với những thử thách khó khăn trong cuộc sống, chúng tôi có lời Chúa an ủi “Ta ban cho người sự bình an. Sự bình an Ta ban chẳng phải như thế gian cho, lòng các người chớ hề bối rối và sợ hãi.” Sống với lời Chúa mỗi ngày, bước qua mọi sự lo lắng và sợ hãi trong cuộc sống, sự bình an của Chúa cứ thế tràn ngập trong lòng tôi. Những lúc gia đình có khó khăn không biết giải quyết thế nào, chúng tôi quỳ gối cầu xin sự giải cứu của Chúa, và Chúa luôn mở đường cho chúng tôi. Cảm tạ Chúa!

Mười chín năm định cư tại Mỹ, mười chín năm sống trong sự bình an của Chúa, Chúa đã ban phước cho tôi thật nhiều. Chúa cho gia đình tôi thỏa lòng hạnh phúc, Chúa cho con cái tôi biết kính sợ Chúa và thành đạt trong cuộc sống. Tất cả đều con tôi biết vâng phục Ngài và hầu việc Chúa. Đó là điều tôi dâng lời tạ ơn Chúa. Chúa còn cho tôi có những đứa cháu nội, ngoại kháu khỉnh dễ thương. Cả nhà chúng tôi lớn nhỏ chín người qua Mỹ lúc ban đầu trong tâm trạng bồn chồn bất an, giờ đây gia đình tôi hai mươi lăm người sống mỗi ngày bình an và vui thỏa trong nhà Chúa. Sự ban cho của Chúa thật nhiều, tôi không thể nín lặng được. Trong cuộc sống mọi lúc, mọi nơi, tôi luôn muốn nức lòng mừng rỡ cảm tạ Chúa vì sự ban cho của Ngài không xiết kể. Amen!

Ông Bà Lâm Thành Tài

gia đình ông bà Lâm Thành Tài

Thật Không Xiết Kê?

Thật vậy, sự ban cho của Chúa trên gia đình chúng tôi suốt nhiều năm qua không thể tả hết được hết trên trang giấy nhỏ này. Mọi sự hiệp lại đều có ích cho những kẻ yêu mến Ngài. Quả thật trọn đời tôi và gia đình tôi là bằng chứng sống động phản ánh chương trình kỳ diệu của Chúa.

Tôi sinh ra trong gia đình không biết Chúa. Cha mẹ tôi làm việc cực nhọc để nuôi ba anh em tôi ăn học. Lớn lên tôi cũng như mọi người khác lập gia đình và có con cái. Tôi vui vẻ tận hưởng vinh hoa phú quý của một quân nhân Việt Nam Cộng Hòa.

Biến cố 30 tháng 4 đã thay đổi vận mệnh của hàng triệu người Việt Nam, trong đó có gia đình tôi và chính cá nhân tôi. Sau đó tôi vào trại tập trung để được “học tập lao động”. Tôi chưa bao giờ ngờ đến có ngày phải vào tù. Trong tù tôi suy nghĩ nhiều về tương lai, gia đình, đặc biệt tôi nghĩ đến đời sống tâm linh của mình. Tôi bắt đầu nghĩ đến linh hồn tôi. Nếu tôi qua đời hôm nay thì sao? Tôi bắt đầu tìm hiểu đến Ông Trời.

Bảy năm sau, khi hoàn tất “học tập lao động”, tôi được về nhà. Chúa mở cánh cửa với chương trình xuất ngoại dưới sự bảo trợ của Hợp Chúng Quốc Hoa Kỳ. Thế là gia đình tôi, gồm có tôi, vợ tôi và hai con nhỏ được định cư tại Mỹ. Ha-lê-lu-gia cảm ơn Chúa về chương trình kỳ diệu của Chúa ban cho gia đình chúng tôi. Nhưng chưa hết, Chúa có chương trình kỳ diệu cho gia đình chúng tôi. Chúng tôi đến Portland, Oregon vào ngày 1 tháng 10 năm 1994. Chúng tôi đến nước Mỹ xa lạ không người thân thuộc, ngoài gia đình anh ruột của tôi. Mọi thứ đều mới mẻ khiến chúng tôi vô cùng bối rối, có thể nói là hụt hẫng. Chúng tôi không biết nương cậy vào ai, rồi đâm ra oán trách, tại sao qua Mỹ chỉ cho khổ thế này? Nhưng Chúa lại một lần nữa thương xót gia đình tôi. Ngài đưa dẫn chúng tôi đến với Hội Thánh. Được sống và lớn lên trong Hội Thánh, chúng tôi biết đến Chúa và gia đình chúng tôi đã tin nhận Chúa làm Cứu Chúa của đời sống mình. Từ lúc tin Chúa, không phải là gia đình chúng tôi không còn khó khăn trở ngại, không phải là không còn những lúc chúng tôi lo lắng, bối rối. Cuộc sống vẫn

còn những gò ghề, cạm bẫy mà chúng tôi phải vượt qua. Nhưng điều kỳ diệu, sau khi chúng tôi tin nhận Chúa, là dù có khó khăn chúng tôi vẫn có sự bình an, vui vẻ khi biết có Đấng yên ủi luôn yêu thương che chở.

Đây chính là chương trình kỳ diệu hơn hết mà Ngài đã sắp đặt và ban cho gia đình chúng tôi. Ngài đưa dẫn gia đình chúng tôi đến miền đất xa lạ để Ngài ban cho chúng tôi trở nên con cái của Ngài với lời hứa về đời sống vĩnh hằng. Ngài lại cho con cái chúng tôi sau mười năm xa cách, giờ đây tất cả con cái được đoàn tụ trên đất Mỹ.

Gia đình chúng tôi hòa lòng cùng Hội Thánh Chúa, nhân dịp hai mươi năm kỷ niệm ngày thành lập Hội Thánh. Cảm ơn Chúa vì sự ban cho của Ngài không xiết kể và những chương trình của Chúa thật cao xa, vượt quá sự hiểu biết của con người.

Thanh Huyền

Dù có khó khăn chúng tôi vẫn có sự bình an, vui vẻ khi biết có Đấng yên ủi luôn yêu thương che chở. . .

Smile

(sưu tầm)

Bạn có biết tại sao trong tiếng anh, “**smile**” có nghĩa là **nụ cười**? Nụ cười được tạo nên từ những yếu tố nào? Lời giải mã sau đây nghe cũng được lắm đấy!...

SWEET: Ngọt ngào

MARVELLOUS: Tuyệt diệu

IMMENSELY LIKEABLE: Vô cùng đáng yêu

LOVING: Đằm thắm

EXTRA SPECIAL: Thành phần phụ quan trọng

Vậy nghĩa là nụ cười được cấu tạo từ 5 yếu tố. Tưởng chừng như chúng rất bình thường nhưng lại là món quà vô giá mà tạo hoá đã hào phóng ban tặng cho loài người. Chúng ta sẽ sống thế nào khi không biết cười? Chúng ta sẽ biểu lộ sự vui mừng bằng cách nào nếu không có nụ cười?

Nụ cười có thể xua tan mọi đau buồn, hàn gắn mọi vết thương, làm dịu đi nỗi cô đơn và quan trọng hơn hết là mang mọi người đến gần nhau hơn... Nụ cười là thứ tài sản quý giá mà không phải ai cũng dễ dàng có được nếu chẳng chịu mở rộng lòng mình để đón nhận nó... Hãy tạo cho mình nụ cười bằng những việc làm có ý nghĩa, bạn sẽ thấy cuộc đời này tuyệt diệu biết chừng nào!

Vậy không có lý do gì mà chúng ta không nở một nụ cười thật tuyệt khi đọc xong bài này.

Hứa Nguyện

Những đoạn thời gian đã đi qua
Bây giờ nhìn lại thấy quá xa
Bao nhiêu ngụp lặn trên lối ấy
Con bước đi rồi sợ ngó lui
Ngó lui bên tả rồi bên hữu
Làm sao con giữ thẳng lối đi
Con cố giữ lòng bên cạnh Chúa

Ân điển của Cha chẳng trật phần
Cám dỗ trần đời lắm tinh vi
Nếu ở ngoài Chúa sao cự nổi
Chỉ gươm Lời Chúa giữ con thôi
Con cố bước đi không xiêu tó
Huyết Chúa Giê-xu chuộc con rồi
Con nguyện đặt lòng gần bên Chúa
Cố tâm sống tốt để Ngài vui
Xin trọng dụng con việc của Ngài
Cho con cơ hội để đền đáp
Vì Chúa yêu con đã trước rồi
Đã có đôi lần con thơ thần
Chúa đã yêu con xin dạy con
Dạy con yêu Chúa với tha nhân
Hết lòng tìm kiếm chiêm đang lạc
Cũng chính như con hồi trước kia
Để danh của Ngài lưu chuyển mãi
Thời kỳ ân điển Chúa đang chờ.

Tháng Hai, 2011
Trần Đức Lượng

Lời Nguyện Cầu

Lạy Cứu Chúa, con xin Ngài hãy đến
Nhắc nhở con ghi đếm phước ân Ngài
Vì có lúc con nản lòng hỏi Chúa
Tại sao Ngài yên lặng chẳng nghe con?
Chẳng đáp lời những điều con xin Chúa
Thời gian qua con dần dần hiểu được
Chương trình Ngài là tốt đẹp cho con
Đặt con trong môi trường cũ con làm
Để giúp con trong một công tác mới
Thật chỉ Ngài Đáng nắm giữ tương lai
Trong ý Chúa dầu là “không” hay “có”
Cũng là câu trả lời Chúa cho con
Một lần nữa con xin Ngài hãy đến
Dẫn dắt con trong cuộc sống theo Ngài
Cùng tấn tới trên con đường theo Chúa.

Tháng Hai, 2011
Mỹ Hạnh

Tạ ơn Chúa

Sinh ra và lớn lên trong một gia đình không biết Chúa, gia đình tôi thuần túy chỉ thờ ông bà. Mãi cho tới năm 1995, gia đình tôi được qua định cư tại Hoa Kỳ theo diện H.O. Tôi nhớ rõ ngày mà gia đình tôi đến vùng đất xa lạ tại phi trường Portland, Oregon, có hai vị Mục sư đến đón và đưa gia đình tôi về nhà thờ. Trong tình đồng hương xa xứ đó, họ tiếp đãi gia đình tôi bữa ăn tối. Qua bữa ăn tâm sự, ông Mục sư đã tặng gia đình tôi câu Kinh Thánh, “Nhưng trước hết hãy tìm kiếm nước Đức Chúa Trời và sự công bình của Ngài, thì Ngài sẽ ban cho chúng ta mọi điều khác nữa.” (Ma-thi-ơ 6:33)

Thật sự lúc đầu khi nghe ông Mục sư đọc câu Kinh Thánh đó tặng cho ba má và anh chị em chúng tôi, tôi cảm thấy có điều gì đó hơi không thực tế vì tôi và gia đình tôi chẳng biết gì về Chúa cả thì làm sao mà tìm kiếm được. Nhưng cảm ơn Chúa, thời gian cứ trôi đi và một ngày nọ tôi gặp vợ tôi bấy giờ là con cái Chúa. Chúng tôi làm quen với nhau, thời gian quen nhau tìm hiểu nhau thì chúng tôi quyết định thành lập gia đình. Lễ Thành Hôn của hai chúng tôi được cử hành tại Hội Thánh Tin-Lành Báp-Tít Nước Sống. Mục sư quản nhiệm là chủ lễ. Sau ngày thành lập gia đình hai chúng tôi về nhóm sinh hoạt thờ phượng Chúa. Kể từ đó cho đến nay gia đình chúng tôi được sự hướng dẫn của Mục sư cũng như cô Đào, luôn dùng Lời Chúa khuyên dạy nhắc nhở cầu nguyện cho gia đình tôi. Chúng tôi thấy Lời Chúa thật là ngọt ngào và phước hạnh. Dưới sự tể trị của Chúa, đời sống gia đình chúng tôi luôn tràn ngập ơn phước Chúa.

Tạ ơn Chúa, vợ chồng tôi dâng lên lời cảm tạ Ba Ngôi Đức Chúa Trời đã thương xót và ban cho chúng tôi có hai con, một trai một gái, khỏe mạnh và khôn ngoan trong Chúa. Tôi nghĩ với tài sức của mình, vợ chồng chúng tôi không làm gì được hết. Nhưng cảm tạ Chúa vì sự ban cho của Ngài không xiết kể trên gia đình chúng tôi. Điều mà tôi nghĩ là quý hơn hết: đó là được ở trong nhà Chúa và bước đi với Chúa mỗi ngày. Tôi thấy đời sống thật có ý nghĩa. Sống có mục đích thật. Nhân kỷ niệm hai mươi năm ngày thành lập Hội Thánh Nước Sống, gia đình tôi là con cái Chúa đồng dâng lên lời cảm tạ, bởi ân điển cứu chuộc và tình thương vô đối của Ngài.

Tú Thúy

gia đình anh chị Lê Văn Tú

một CHUYẾN Đi Xa

Rời phi trường Portland lúc sáu giờ sáng. Vào mùa đông nhiều mây mù, khi máy bay lên cao, nhìn xuống thấy ánh sáng đèn như những con đom đóm lơ lờ mờ xa xa. Máy bay hướng về bờ biển, rồi về phương Nam vượt qua California, về Texas. Máy bay đáp xuống phi trường Houston, vợ chồng chúng tôi cùng chuyển lên máy bay nhỏ, bay về Mississippi. Cám ơn Chúa, qua lời cầu nguyện, sau gần tám giờ bay, Chúa cho đến Mississippi an toàn. Con chúng tôi, bác sĩ Minh đón chúng tôi từ phi trường về nhà. Nhà ở tận lâu ba, hai phòng nhỏ xinh xắn, ấm áp tình thương. Sau ba ngày vui vẻ nghỉ ngơi, chúng tôi tiếp tục chuyển đi bằng xe hơi sang phía đông. Suốt 17 tiếng đồng hồ từ Mississippi qua Alabama, rồi dọc bờ biển vào Florida, được nhìn lại hai thành phố Pensacola và Panama, nơi tôi đã dự khóa huấn luyện năm 1963-1964. Đến Miami vào sáng hôm sau. Khách sạn nơi chúng tôi ở cách phố chừng 10 phút đi bộ. Bờ biển Miami rợp bóng dừa và cau, nước biển rất xanh, gió thổi nhẹ, từng đợt sóng reo càng làm tăng vẻ đẹp của miền thùy dương Florida. Biển Hawaii đẹp, nhưng xô bờ hơn, chật hẹp hơn. Miami thanh lịch, yên tĩnh và trữ tình hơn. Trên bờ cát là một con đường bằng gỗ rộng ba mét để khách đi bộ không bị bụi cát bám. Hai bên có bóng mát dừa, lại có chỗ dừng chân, tựa lưng và ngắm nhìn mây nước. Dọc theo khách sạn có nhiều hồ tắm đầy đủ tiện nghi.

Đến Miami, đúng vào ngày có cuộc đua chạy bộ 26 miles. Số người dự cuộc đua và đến xem khoảng 50 nghìn người. Những người dự cuộc đua đứng sát nhau, dài cả dặm. Cuộc đua bắt đầu lúc 9 giờ sáng. Mỗi người mang một bảng số ở ngực. Đa số là người sinh sống tại Florida, còn lại là từ các tiểu bang khác về. Minh, bác sĩ quân y, sau sáu tháng công tác ở Red Sea Trung Đông, cũng quần đùi, áo thun, mang số 2512, sẵn sàng nhập cuộc. Quang cảnh thật vui nhộn, nam nữ, người cao to, người thấp nhỏ, chạy hết mình. Khoảng hơn một giờ sau, người dẫn đầu đã về đến đích. Mỗi người chạy về

đến đích được tặng một huy chương. Những người lớn tuổi dày công tập luyện, không có vẻ đau chân, mệt mỏi. Thức ăn và nước giải khát để sẵn đầy trên bàn. Minh, chân bị chuột rút hai đến ba lần, nhưng vẫn chạy hết mình, nhắm đích mà chạy, ngoài gió reo bên tai, chẳng còn nghe thấy tiếng ai. Chạy đủ 26 miles, về đến đích, Minh cũng nhận được huy chương như ai. Thật là một ngày vui và thành công cho Minh, có cha mẹ và vợ chứng kiến. Trên đường về lại Mississippi, vợ chồng Minh Thảo thay nhau cầm tay lái, từ xa lộ 95, qua Kennedy Space Center, đến Jacksonville, gặp xa lộ 295, nối liền xa lộ 10, thẳng đường về nhà. Cảm ơn Chúa, lúc tuổi về hưu, có được một chuyến đi xa an toàn, vui vẻ và đầy ý nghĩa.

Nhớ lại quang cảnh cuộc đua tại Miami, hình ảnh Minh, cùng đoàn người hăm hở dự cuộc, tôi cảm thấy nao nao nghĩ đến những người dự cuộc đua thiêng liêng được mô tả trong Kinh Thánh, Hê-bơ-rơ 12: 1-2, "Thế thì, vì chúng ta đã được nhiều người chứng kiến vây lấy như đám mây rất lớn, chúng ta cũng nên quăng hết gánh nặng và tội lỗi dễ vấp vương, lấy lòng nhịn nhục theo đòi cuộc chạy đua đã bày ra cho ta, nhìn xem Chúa Jesus, là nguyên thủy và thành toàn của đức tin." Và, "Quên lững sự ở đằng sau, bươn theo sự ở đằng trước, nhắm mục đích mà chạy để giựt giải về sự kêu gọi trên trời của Đức Chúa Trời, trong Đức Chúa Jesus Christ" Phi-líp 3:14.

Ghi lại ngắn gọn một chuyến đi xa, với lòng dạn lòng, nói như Thánh Phao-lô: "Áy không phải tôi đã giựt giải rồi, hay là đã đến nơi trọn lành rồi đâu, nhưng tôi đương chạy, hầu cho giựt được, vì chính tôi đã được Đức Chúa Jesus Christ giựt lấy rồi" Philip 3:12.

Hồ Đăng Yên

Xe Hơi và Vĩ Nhân

truyện cười

Một chàng trai mới lớn sau khi thi được bằng lái xe liền đề nghị cha mình cho sử dụng chung xe hơi. Người cha, vốn là một Mục sư, liền ra điều kiện.

- "Nếu điểm học ở trường của con khá lên, con chịu đọc Kinh Thánh đôi chút và cắt mái tóc dài rũ rượi của con đi, thì lúc đó chúng ta sẽ nói chuyện."

Một tháng sau, chàng trai trở về nhà và hỏi cha đã đồng ý cho mình dùng chung xe chưa. Người cha đáp:

- "Cha thực sự tự hào về con. Điểm số của con đã khá lên và con đã chịu đọc Kinh Thánh. Thế nhưng con vẫn chưa đi cắt tóc..."

Người con ngắt lời:

- "Cha biết không, con đã suy nghĩ nhiều về điều này và nhận thấy rằng các bậc vĩ nhân trong Kinh Thánh đều để tóc dài. Sam-son để tóc dài, Môi-se để tóc dài và thậm chí Nô-ê cũng để tóc dài"

- "Phải!" - Người cha công nhận - "Và tất cả các vĩ nhân đó đều phải đi bộ."

Như Ý Cha

Đó cũng là tựa đề của bài hát mà con gái của tôi Amanda đã đàn cho các bạn thiếu niên ca ngợi Chúa hồi sáng này tại đền thánh của Chúa, cùng những lời tạ ơn Chúa được dâng lên ngôi Ngài vào ngày đầu tháng 1 năm 2011.

Trong cuộc sống đời thường chắc ai cũng mong muốn mọi ước mơ thầm kín của mình được thành sự thật. Nếu được như vậy thì có gì hạnh phúc bằng! Tôi được sinh ra và lớn lên giữa miền đất khô cằn. Từ tuổi ấu thơ, thiếu niên rồi thanh niên, tôi đã chứng kiến biết bao đổi thay, khổ đau của cuộc sống con người. Nghèo đói bệnh tật luôn đe dọa đời sống con người trong thời loạn ly. Gia đình tôi và bản thân tôi cũng như bao nhiêu người đương thời có chung bối cảnh sống giống như nhau. Mẹ tôi và anh tôi đã mất trong chiến tranh. Chị tôi lập gia đình cũng dời đi xa. Chỉ còn tôi là con trai út sống trong gia đình cùng với cha tôi. Hai cha con chúng tôi có một khoảng thời gian sống với nhau thật êm đềm hạnh phúc cùng với những kỷ niệm khó quên trong cuộc đời. Lúc đó tôi đang ở độ tuổi thiếu niên. Tôi nhớ rất rõ có một hôm hai cha con chúng tôi đi dự một đám giỗ trong họ. Hai cha con lên đường tay trong tay trò chuyện ríu rít suốt con đường từ nhà tôi đến nơi đó. Dự xong trên đường trở về cha tôi nói, có người trong họ mình nói là cha nên lập gia đình lần nữa đi để có thêm người cùng cha chăm sóc cho con. Tôi liền hỏi, “Ý cha sao?” Cha tôi trả lời, “Cha không muốn. Cha muốn dành hết quãng đời còn lại cho con. Nhưng lỡ cha có bề gì, chỉ có nước Trời lo cho con thôi chứ cha lo làm sao được! Nhưng con nhớ sống cho tốt.”

Thời gian cứ vùn vụt qua nhanh trong đời sống. Có khi nhớ lại, tôi biết được rằng đó là tâm tình

của cha thôi mà cũng là lời trấn trối dành cho đứa con mà tôi không bao giờ quên được. Bút sách chưa xong mà binh nghiệp sẵn chờ, tôi cũng như mọi người cùng trang lứa lên đường nhập ngũ. Bao nhiêu khó khăn cùng mơ ước cứ mãi song hành trong cuộc sống. Trong suốt chiều dài của đời binh nghiệp tôi nhận thấy rằng cuộc đời này thật vô thường quá, mong manh quá; chẳng có gì mãi tồn tại vĩnh cửu như lòng người mong đợi. Đối với tôi sống là gởi thác là về, kiếp nhân sinh đơn giản như thế thôi. Trong đời lính, tôi cũng có dịp gặp các linh mục tuyên úy vào để nói về niềm tin vào Chúa Giê-xu. Trong những năm chiến tranh khốc liệt, tôi cứ nghĩ rằng đời sống của quân nhân có đôi khi không được tính bằng ngày mà bằng giờ. Do đó tôi đã quyết định theo đạo Chúa Giê-xu với suy nghĩ là như điều gì đó an toàn hơn sau khi từ biệt cõi đời. Niềm tin của tôi rất là mơ hồ như vậy.

Mãi cho đến năm 1995, Chúa cho tôi lập gia đình với một con cái Chúa tại một Hội Thánh Tin-Lành. Lúc đó niềm tin cùng sự hiểu biết về Đấng mà tôi thờ phượng có đặc sắc hơn nhiều. Rồi Chúa ban cho tôi hai con, một trai, một gái cùng một gia đình hạnh phúc trong Chúa. Tôi thật biết ơn Ngài nhiều quá! Quả thật, “Đức Chúa Trời có thể làm trở hơn vô cùng mọi việc mà chúng ta cầu xin hoặc suy tưởng.” (Ê-phê-sô 3:20). Cùng với lời của bài hát, “Như Ý Cha”, “Cầu xin Chúa dẫn dắt mỗi ngày, dạy con biết sống giữa cảnh đời, dù giống tổ song gió thay đời, con vững tin”, câu Kinh Thánh đó đã làm cho tôi vô cùng xúc động. Dòng suy nghĩ đi ngang qua tâm tư tôi, chạnh lòng tôi nhớ lại những lời cha tôi đã nói với tôi khi còn tấm bé, “Cha có bề gì thì chỉ có Trời lo cho con.”

Quả thật vậy Đức Chúa Trời đã có một chương trình cho đời sống hèn mọn của tôi ngoài suy tưởng. Ước chi giờ này đây cha tôi biết được rằng chính Đức Chúa Trời, Cha của muôn loài vạn vật, đã có ý tốt lành trên đời sống của tôi. Như ý Cha là tâm nguyện của tôi. “Mỗi buổi sáng thì lại mới luôn, sự thành tín Ngài là lớn lắm.” (Ca-Thương 3:23). Ha-lê-lu-gia.

April 2011

Gia Đình Trần Đức Lượng

gia đình Trần Đức Lượng

“**Đức Chúa Trời có thể làm trở hơn vô cùng mọi việc mà chúng ta cầu xin hoặc suy tưởng.**
Ê-phê-sô 3:20”

TÂN MỤC SƯ

Quản Nhiệm

Ông bà Mục sư Nguyễn Văn Tín và con trai

Lạy Chúa, phải, Chúa biết rằng tôi yêu Chúa. Đức Chúa Jêsus phán rằng: Hãy chặn những chiên con ta.

Giăng 21:15b

Mục Sư Quản Nhiệm Nguyễn Châu Hóa, cùng Hội Thánh Nước Sống cầu nguyện nhiều năm xin Chúa đưa dẫn một Đầy Tớ của Ngài có tấm lòng cam kết, cậy ơn Chúa để tiếp tục xây dựng Hội Thánh sau khi Mục Sư Đương Nhiệm về hưu.

Mục Sư Quản Nhiệm được sự thúc giục của Chúa, đã tỏ lời mời Mục Sư Nguyễn Văn Tín: Mục Sư Tín có sẵn lòng về hầu việc Chúa tại Hội Thánh Nước Sống không? Mục Sư Tín được Chúa cảm động, sẵn sàng dâng thân gây dựng Hội thánh Baptist Nước Sống trong chức vụ chăn bầy. Đây là ý muốn tốt lành của Chúa.

Mục sư Nguyễn Văn Tín sinh ra và lớn lên tại Đà Nẵng, Việt Nam trong một gia đình con cái Chúa. Đầu năm 1991, ông cùng gia đình di cư qua Canada. Năm 1995, ông tốt nghiệp Cử Nhân Khoa Học (B.S.) khoa Toán và Tin Học (Mathematics & Computer Science) tại Vancouver, B.C, Canada. Năm 1997, ông tốt nghiệp Cao Học Khoa Học (M.S.) khoa Tin Học (Computer Science) tại Waterloo, Ontario, Canada. Ông là kỹ sư thiết kế tại Tập Đoàn Intel từ năm 1997.

Năm 2003, ông được Chúa kêu gọi vào chức vụ. Ông học Lời Chúa tại Chủng Viện Western Seminary

Portland, Oregon. Năm 2006, ông tốt nghiệp Cao Học Thần Học (M.A.) khoa Thần Học Giải Kinh (Exegetical Theology). Năm 2010, ông tốt nghiệp Cao Học Thần Đạo (Th.M.) khoa Thần Học và Truyền Giáo (Theology & Mission). Ông hiện đang học Tiến sĩ Truyền Giáo Học (Doctor of Missiology) tại Trường Viện Western Seminary.

Trong quá trình theo học Lời Chúa, ông hầu việc Chúa tại Hội Thánh Tin Lành Báp-tít Ân Điển tại Portland, Oregon với tư cách Giáo Viên Trường Chúa Nhật và Hướng Dẫn Mục Vụ Anh Ngữ. Năm 2006, ông được cấp giấy phép mục vụ để trở thành Mục sư cộng tác (Associate Pastor). Từ hè năm 2005 cho đến nay, ông hầu việc Chúa giữa vòng công nhân Việt Nam tại Malaysia qua các chuyến truyền giáo và qua mạng Internet. Ngoài công tác truyền giảng Phúc-Âm, ông chú tâm vào công việc gây dựng đời sống đạo, giảng dạy Kinh Thánh và Thần học.

Ông là Giáo sư thỉnh giảng tại Viện Thần Học Liên Hiệp (Alliance Theological College) và là Trung Tâm Trưởng của trung tâm Malaysia của Viện. Ông sử dụng chương trình Thần Học Mở Rộng của Viện để đào tạo nhân sự và lãnh đạo cho các điểm truyền giáo.

Mục sư Nguyễn Văn Tín sống với vợ và con trai tại Hillsboro, Oregon, USA.

Mục Sư Dương Nhiệm, Ban Chấp Hành, cùng toàn thể Hội Thánh Baptist Nước Sống hân hoan chào đón, và vui mừng tạ ơn Chúa vì tấm lòng yêu mến Chúa, yêu mến Hội Thánh của ông bà sẵn sàng để Chúa sai dùng trong công việc gây dựng và mở mang vương quốc của Ngài trên đất.

Ông Bà sẽ chính thức Quản Nhiệm Hội Thánh Baptist Nước Sống vào ngày 5.8.2011 - Kỷ Niệm 20 năm thành lập Hội Thánh.

Nguyện xin Thần của Đức Giêhôva cảm động ông bà bội phần, để ông bà vừa muốn vừa làm theo ý muốn tốt lành của Ngài. Amen.

Ban Biên Tập ĐẶC SAN NƯỚC SỐNG

thông tin

Congrats!

TIN VUI TỐT NGHIỆP

- + Lê Tự Triết tốt nghiệp PhD in Electrical Engineering
- + Đặng Xuân Thanh chuẩn bị tốt nghiệp PhD in Computer Science
- + Huỳnh Tiến Đạt tốt nghiệp High School
- + Phan Lê Thanh Hằng tốt nghiệp High School
- + Tăng Tấn Vịnh tốt nghiệp BA in Business

THÀNH VIÊN MỚI

- + Bé Ngọc Thảo con của anh chị Ngữ Mai
- + Bé Rachel, Angelina, AJ và Emma con của anh chị Cường Hoa
- + Bé Hữu Tín con của anh chị Mạnh Hiền
- + Bé Layla, Jaden, Caden con của anh chị Tuấn Trâm
- + Bé Isabel và Jeff con của anh chị Thanh Hân
- + Bé Genevieve và Antoinette con của anh chị Lộc Thu
- + Bé Linh Hân con của anh chị Vàng Đà
- + Bé Ben con của anh chị Hùng Bích

BÁP-TÊM 2011

- + Đỗ Duy Thạnh và Trần Phước Lan Vy

CẦU NGUYỆN

Xin quý con cái Chúa dành thời giờ cầu nguyện:

- + Cho Lễ Tạ Ơn Mừng 20 Năm Thành Lập Hội Thánh vào ngày 8 tháng 5 năm 2011
- + Cho Ông Mục Sư Nguyễn Văn Tín và Bà Tân Quản Nhiệm Hội Thánh
- + Cho Mục Sư Nguyễn Châu Hoá trong tuổi hưu hạ
- + Cho công tác truyền giáo của Hội Thánh
- + Cho con cái Chúa ngày càng ham học hỏi lời Ngài và yêu mến Ngài hơn
- + Cho Ban Chấp Hành của Hội Thánh được Chúa soi dẫn và thêm ơn để hầu việc Ngài

SINH HOẠT HỘI THÁNH

Thứ Bảy: Sinh hoạt Thanh thiếu niên	5:00 – 7:30 pm
Thứ Bảy: Cầu nguyện tại tư gia	7:30 – 9:30 pm
Chúa Nhật: Học Kinh Thánh (SS)	12:00 – 12:50 pm
Chúa Nhật: Giờ Thờ Phụng	1:00 – 2:30 pm

EMAILS

Mục sư Nguyễn Châu Hóa: mucusu@nuocsong.com
Mục sư Nguyễn Văn Tín: tinsam2006@gmail.com
Ban biên tập: banbientap@nuocsong.com
Thanh niên: thanhvien@nuocsong.com

ONLINE | www.nuocsong.com

Cập nhật thông tin hằng tuần
Nghe các bài Thánh ca tôn vinh Chúa
Nghe những bài giảng hằng tuần
Xem lịch sinh hoạt trong các ban
Tìm kiếm Kinh Thánh
Học Kinh Thánh
Đọc các lời làm chứng của con cái Chúa

ĐẶC SAN NƯỚC SỐNG

Đặc san Nước Sống trong những năm qua được đăng tải tại trang web của Hội Thánh.

